

2008 rugpjūčio 11

Nr. 15 / 303

Lietuvos
Katalikų Bažnyčios
informacijos centro
leidinys

ISSN 1392-6098

Bažnyčios žinios

Popiežius

Benediktas XVI HOMILIJA PER ŠV. MIŠIAS SIDNĖJAUS ŠVČ. M. MARIJOS KATEDROJE	2
KREIPIMASIS PER VIGILIJĄ KARTU SU JAUNUOLIAIS RANDWICKO HIPODROME	4
HOMILIJA PER ŠV. MIŠIAS RANDWICKO HIPODROME	7

Bažnyčia Lietuvoje

Didieji Žemaičių Kalvarijos atlidai	9
Kryžių kalno atlidai	12
Pal. J. Matulaičio atlidų Marijampolėje pabaiga	13
Karmelio kalno Švč. Mergelės Marijos (Škaplierinės) atlidai	16
Jaunimo šventė Marijampolėje	17
Telšių vyskupijos kunigų rekolekcijos	18

Homilijos

KRYŽIAUS AKISTATA 22 eilinis sekmadienis (A)	19
BROLIŠKAS PABARIMAS 23 eilinis sekmadienis (A)	20

Bažnyčia pasaulyje

XXIII Pasaulio jaunimo dienos Sidnėjuje	21
---	----

Popiežiaus Benedikto XVI homilija per šv. Mišias Sidnėjaus Švč. M. Marijos katedroje

2008 m. liepos 19 d.

Brangūs broliai ir seserys!

Džiaugiuosi galėdamas šioje kilnioje katedroje pasveikinti savo brolius vyskupus ir kunigus, taip pat diakonus, vienuolius ir Sidnėjaus arkivyskupijos pasauliečius. Ypač sveikinu tarp mūsų esančius seminaristus ir jaunosius vienuolius. Kaip jaunieji izraelitai šios dienos skaitinyje, jie yra mūsų vilties ir Dievo tautos atsinaujinimo ženklas ir, kaip ir tiems jauniems izraelitams, jiems teks užduotis statydinti Viešpaties namus ateinančioje kartoje. Gėrėdamiesi šiuo didingu pastatu, negalime neprisiminti visų kunigų, vienuolių bei tikinčių pasauliečių, kaskart savaip prisidėjusių prie Bažnyčios Australijoje statydinimo. Mintys pirmiausia krypta į tas naujakurių šeimas, kurioms tėvas Jeremiah's O'Flynnas išvykdamas patikėjo Švenčiausiąjį Sakramentą, į „mažąją kaimenę“, kuri ši brangų lobį puoselėjo ir išlaikė perduodama jį ateinančios kartoms, iškėlusiomis šį didingą tabernakulį į Dievo šlovę. Džiaukimės jų ištikimybe ir ištverme ir įsipareigokime toliau tęsti jų darbus, kuriais siekta skleisti Evangeliją, atversti širdis ir skatinti, kad augtų Bažnyčios šventumas, vienybė ir galeistingoji meilė!

Netrukus švęsime šios garbingos katedros naujo altoriaus dedikaciją. Jo skulptūrinis reljefas primena, jog kiekvienas altorius simbolizuoja Jėzų Kristų, kuris yra savo Bažnyčioje kaip kunigas, aukuras ir auka (plg. V Velykų dėkojimo giesmė). Nukryžiuotas, palaidotas ir prikeltas iš numirusių, apdovanotas gyvenimu Dvasioje ir pasodintas Tėvo dešinėje, Kristus tapo amžinai mus užtariančiu didžiuoju aukščiausiuoju kunigu. Bažnyčios liturgijoje ir pirmiausia per ant pasaulio altorių aukojamą Mišių auką jis kviečia mus, jo mistinio Kūno narius, būti jo savęs atnašavimo dalininkais. Jis ragina mus, kaip naujosios ir amžinosios sandoros tautą, vienybėje su juo aukoti savo kasdienes aukas pasaulio išganymo labui.

Šiandienėje liturgijoje Bažnyčia primena, kad mes, kaip šis altorius, irgi buvome pašventinti, „atskirti“ Dievui tarnauti bei jo Karalystei statydinti. Tačiau pernelyg dažnai pasijuntame panirę į pasaulį, kuris Dievą „palieka nuošalyje“. Žmogaus laisvės ir autonomijos vardu Dievo vardas nutylimas, religijos susiaurinamos iki privataus pamaldumo, tikėjimo viešumoje vengiama. Tokia šitaip iš pagrindų Evangelijos šerdžiai priešta-

raujanti mąstysena kartais gali aptemdyti mūsų pačių, Bažnyčios ir jos misijos supratimą. Mes irgi galime pajusti pagundą tikėjimo gyvenimą paversti vien jausmu ir taip sugriauti jo galią įkvėpti nuoseklų požiūrį į pasaulį ir griežtą dialogą su daugeliu kitų požiūrių, besigrumiančių dėl mūsų amžininkų protų ir širdžių.

Tačiau istorija, įskaitant mūsų laikų istoriją, rodo, kad Dievo klausimo neįmanoma nutildyti, ir kad abejingumas religiniam žmogaus egzistencijos matmeniui galiausiai sumenkina bei išduoda patį žmogų. Argi ne tokia žinia skelbiama nuostabia šios katedros architektūra? Argi ne toks tikėjimo slėpinys bus skelbiamas nuo šio altoriaus kaskart švenčiant Eucharistiją? Tikėjimas moko, kad Jėzuje Kristuje, įsikūnijusiame Žodyje, suvokiame savo žmogystės didybę, mūsų gyvenimo šioje žemėje slėpinį ir danguje mūsų laukiančią iškilų paskirtį (plg. *Gaudium et spes*, 24). Tikėjimas moko, kad esame Dievo kūriniai, sukurti pagal jo paveikslą ir panašumą, apdovanoti nesugriaunamu kilnumu ir pašaukti amžinajam gyvenimui. Visada, kai sumenkinamas žmogus, sumenkinamas ir mus supantis pasaulis; jis praranda savo galutinę prasmę ir nukrypsta nuo savo tikslo. Išnyra ne gyvybės, bet mirties kultūra. Argi šitai galima laikyti „pažanga“? Tai žingsnis atgal, galiausiai individo ir visos visuomenės pačius gyvybės šaltinius išdžiovinančios atžangos forma.

Žinome, kad vienintelis tikras „standartas“, kuriuo gali būti matuojama visa žmogiškoji tikrovė, galiausiai yra – šitai taip aiškiai suvokė šventasis Ignacas Lojola – Kryžius ir jo žinia apie neužtarnautą meilę, nugalinčią blogį, nuodėmę bei mirtį, kuriančią naują gyvenimą ir neblėstantį džiaugsmą. Kryžius atskleidžia, kad save surandame tik atiduodami savo gyvenimą, priimdami Dievo meilę kaip neužtarnautą dovaną ir stengdamiesi įtraukti visus vyrus ir moteris į tos meilės grožį ir tiesos, vienintelės atnešančios pasauliui išganyimą, šviesą.

Būtent šia tiesa – šiuo tikėjimo slėpiniu – esame „pašventinti“ (plg. *Jn* 17, 17–19) ir būtent šia tiesa esame pašaukti, padedami Dievo malonės, augti, kasdien būdami ištikimi jo žodžiui, išlikdami gyvybę teikiančioje Bažnyčios bendrystėje. Tačiau koks sunkus šis pašventinimo kelias! Jis reikalauja nuolatinio „atsivertimo“, pasiaukojimo – mirties sau, kuri yra visiškos priklausomybės Dievui sąlyga, proto ir širdies perkeitimo, dovanojančio tikrąją laisvę bei naują akiračio platybę. Šiandienė liturgija iškalbingai simbolizuoja šį laipsnišką dvasinį perkeitimą, kuriam kiekvienas esame pašaukti. Nuo pašlakstymo, Dievo žodžio skelbimo ir visų šventųjų šaukimosi iki pašventinimo maldos, altoriaus patepimo ir nuplovimo, jo apdengimo baltai ir žvakių uždegimo – visomis šiomis apeigomis esame

kviečiami dar kartą išgyventi savo pačių pašventinimą per Krikštą. Jomis esame kviečiami atmesti nuodėmę ir jos klastingas viliones bei dar giliau panirti į gyvybę teikiančius Dievo malonės šaltinius.

Brangūs bičiuliai, šis šventimas, dalyvaujant Petro įpėdiniui, tebūna visos Bažnyčios Australijoje pakartotinio paaukojimo ir atnaujinimo momentu! Čia norėčiau stabtelėti ir pripažinti gėdą, kurią visi išgyvenome dėl kai kurių šios šalies dvasininkų bei vienuolių seksualinio piktnaudžiavimo nepilnamečiais. Labai apgailėtauju dėl aukoms pakelti tekusio skausmo bei kančių ir noriu patikinti, kad aš, kaip jų ganytojas, irgi esu jų kančios dalininkas. Šie nusikaltimai, kurie yra rimta pasitikėjimo išdavystė, nedviprasmiškai pasmerktini. Jie sukėlė daug skausmo ir pakenkė Bažnyčios liudijimui. Visų jūsų prašau remti savo vyskopus ir jiems padėti, išvien su jais darbuotis kovojant su šiuo blogiu. Aukas būtina užjausti ir jomis rūpintis, o atsakinguosius už šį blogį – patraukti atsakomybėn. Pirmiausia būtina neatidėliotinai stengtis skatinti saugią ir sveikėnę aplinką, pirmiausia jaunuoliams. Šiomis dienomis, švenčiant Pasaulio jaunimo dieną, mums primenama, koks brangus lobis yra mums patikėti mūsų jaunuoliai ir kokia didelė Bažnyčios misijos šioje šalyje dalis buvo skirta jiems auklėti ir globoti. Bažnyčiai Australijoje Evangelijos dvasia toliau veiksmingai imantis rimtų pastoracinių iššūkių, kartu su jumis meldžiuosi, kad šis apsisvalymo metas leistų išgyti, susitaikyti ir dar ištikimiau laikytis moralinių Evangelijos reikalavimų.

Dabar ypatingu meilės ir padaršinimo žodžiu norėčiau kreiptis į tarp mūsų esančius seminaristus ir jaunus vienuolius. Brangūs bičiuliai, atsiliėpdami į asmenišką Viešpaties kvietimą, dosnia širdimi leidotės ypatingu, jūsų Krikštu besiremiančio pašventinimo keliu. Skirtingais būdais įsipareigojote atsiliėpti į Kristaus kvietimą viską palikus jį sekti ir savo gyvenimą paskirti šventumo siekimui bei tarnavimui jo tautai.

Šiandienėje Evangelijoje Viešpats mus kviečia tikėti šviesa (plg. *Jn 12, 36*). Šie žodžiai, brangūs jaunieji seminaristai ir vienuoliai, jums turi ypatingą prasmę. Jais kviečiama pasitikėti Dievo žodžio tiesa ir tvirtai tikėti jo pažadais. Jais esame akinami tikėjimo akimis išvysti nepaliaujamą jo malonės veikimą aplink mus, net ir tomis tamsiomis valandomis, kai visos mūsų pastangos atrodo bergždžios. Teikvėpia jus be paliovos šis altorius su galingu Kristaus, kenčiančio Tarno, atvaizdu. Tikrai bus akimirku, kai netgi ištikimas mokinyš pajus dienos ir kaitros našta (plg. *Mt 20, 12*) ir sunkumą pranašiška liudyti pasauliui, kuris dažnai gali pasirodyti kurčias Dievo žodžiui. Nebijokite! Tikėkite šviesa! Įsidėkite širdin tiesą, kurią šiandien išgirdote

antrajame skaitinyje: „Jėzus Kristus yra tas pats vakar ir šiandien, tas pats ir per amžius“ (*Žyd 13, 8*). Velykų šviesa ir toliau tebesklaido tamsumus!

Viešpats mus taip pat kviečia vaikščioti šviesoje (plg. *Jn 12, 35*). Kiekvienas iš jūsų ėmėtės didžiausių ir girtinų pastangų būti pašventintiems tiesos, augti dorybe, siekti savo minčių ir idealų, savo žodžių ir darbų darnos. Nuoširdžiai ir giliai įsitraukite į savo ugdymo programų disciplinas ir dvasią. Kasdien vaikščiokite Kristaus šviesoje puoselėdami ištikimybę asmeninei ir liturginei maldai, maitinamai Dievo įkvėptojo žodžio apmąstymų. Bažnyčios tėvai mėgo Raštą laikyti dvasiniu Edenu, sodu, kur galime laisvai vaikščioti su Dievu žavėdamiesi jo gražiu ir dariu išganomuoju planu, duodančiu vaisių mūsų ir Bažnyčios gyvenime bei visoje istorijoje. Tad malda ir Dievo žodžio apmąstymai tebūna šviestuvai, apšviečiantis, apvalantis ir vedantis jus Viešpaties jums nužymėtu keliu. Savo gyvenimo centru padarykite kasdienę Eucharistijos šventimą. Per kiekvienas Mišias, kai Eucharistijos maldos pabaigoje Viešpaties Kūnas ir Kraujas iškeliamas į viršų, per Kristų, su juo ir jame, kartu su Šventąja Dvasia kaip meilės kupiną auką kelkite Dievui, mūsų Tėvui, ir savo širdį bei gyvenimą.

Šitaip, brangūs jaunieji seminaristai ir vienuoliai, patys tapsite gyvaisiais altoriais, kur Kristaus pasiaukojamoji meilė tampa įkvėpimu ir dvasinio maisto šaltiniu kiekvienam jūsų sutiktajam. Atsiliėpdami į Viešpaties kvietimą sekti paskui jį skaitumu, neturtu ir klusnumu, pradėjote radiklios mokinystės, padarysiančios jus „prieštaravimo ženklų“ (*Lk 2, 34*) daugeliui jūsų amžininkų, kelionę. Kasdien kaip savo gyvenimo pavyzdžiu vadovaukitės paties Viešpaties meilės kupinu savęs atnašavimu klusnumo Tėvo valiai dvasia. Tada atrasite laisvę ir džiaugsmą, galinčius patraukti kitus prie Meilės, kuri pranoksta visas kitas meiles kaip jų versmė ir galutinė atbaiga. Niekada neužmirškite, kad celibatas dėl Karalystės reiškia gyvenimą, visiškai paskirtą meilei, meilei, įgalinančiai jus iki galo atsiduoti Dievo tarnybai ir visą dėmesį skirti savo broliams ir seserims, pirmiausia vargstantiems. Didžiausi lobiai, siejantys jus su kitais jaunais žmonėmis, jūsų idealizmas, dosnumas, laikas ir energija būtent ir yra aukos, kurias jūs dedate ant Viešpaties altoriaus. Visada puoselėkite šią gražią charizmą, kurią Dievas jums dovanojo savo garbei ir Bažnyčios statydinimui! <...>

Popiežiaus Benedikto XVI kreipimasis per vigiliją kartu su jaunuoliais Randwicko hipodrome

2008 m. liepos 19 d.

Brangūs jaunuoliai!

Dar kartą ši vakarą išgirdome didįjį Kristaus pažadą: „Kai ant jūsų nužengs Šventoji Dvasia, jūs gausite jos galybės.“ Taip pat girdėjome jo raginimą: būkite mano liudytojai visame pasaulyje (plg. *Apd 1, 8*). Tai buvo patys paskutiniai žodžiai, kuriuos Jėzus ištarė prieš įžengdamas į dangų. Galime tik spėlioti, kaip juos girdėdami jautėsi apaštalai. Tačiau žinome, kad jų stipri meilė Jėzui ir pasitikėjimas jo žodžiais paskatino juos susiburti ir laukti – laukti ne be tikslo, bet kartu su moterimis ir Marija vieningai meldžiantis Aukštutiniame kambaryje (plg. *Apd 1, 14*). Šįvakar darome tą patį. Susirinkę priešais daug keliavusį kryžių ir Marijos ikoną ir po nuostabia Pietų Kryžiaus konsteliacija meldžiamės. Šįvakar meldžiuosi už jus ir jaunuolius visame pasaulyje. Teikviepa jus jūsų globėjų pavyzdys! Primkite į savo širdis ir protus septyneriopą Šventosios Dvasios dovaną! Atpažinkite Šventosios Dvasios galią savo gyvenime ir įtikėkite ją!

Anksčiau šiomis dienomis kalbėjome apie Dievo kūrinijos vienybę bei darną ir mūsų vietą joje. Prisiminėme, kaip, gaudami didžiąją krikšto dovaną, mes, kurie esame sukurti pagal Dievo paveikslą ir panašumą, atgimėme, tapome Dievo vaikais, naująją kūrinija. Tad kaip Kristaus šviesos, kurią simbolizuoja jūsų laikomos uždegtos žvakės, vaikai liudijame pasauliui šviesą, kurios užgožti nepajėgi jokia tamsa (plg. *Jn 1, 5*).

Šiandien savo dėmesį telkiame į tai, kaip tapti liudytojais. Turime suvokti Šventosios Dvasios asmenį ir jos gaivinantį buvimą mūsų gyvenime. Tai padaryti nelengva. Mūsų pastangas aiškiai tai išreikšti rodo Šventajame Rašte aptinkami įvairūs su Dvasia siejami įvaizdžiai – vėjas, ugnis, dvelksmas. Tačiau žinome, kad būtent Šventoji Dvasia, nors ir tyli bei neregima, kreipia ir apibrėžia mūsų Jėzaus Kristaus liudijimą.

Jums jau gerai žinoma, kad mūsų krikščioniškasis liudijimas skiriamas daugeliu atžvilgiu trapiam pasauliui. Dievo kūrinijos vienybę silpnina žaizdos, ypač gilios tada, kai suyra socialiniai ryšiai arba kai žmogaus dvasią beveik sutraiško žmonių išnaudojimas ir piktnaudžiavimas jais. Šiandien visuomenė suskaidyta mąstysenos, kuri iš pagrindų trumparegiška, nes

nenori matyti viso tiesos horizonto – tiesos apie Dievą ir apie mus. Reliatyvizmas iš prigimties neįstengia matyti viso vaizdo. Jis ignoruoja pačius principus, įgalinančius mus vieningai, tvarkingai ir darniai gyventi bei klestėti.

Koks mūsų, kaip krikščionybės liudytojų, atsakas į suskilusį ir subyrėjusį pasaulį? Kaip galime pasiūlyti taikos, išgijimo ir darnos viltį konflikto, kančios ir įtampos „stotims“, per kurias jūs nutarėte peržygiuoti su šiuo Pasaulio jaunimo dienų kryžiumi? Vienybės ir susitaikymo neįmanoma pasiekti vien mūsų pastangomis. Dievas sukūrė mus vieną kitam (plg. *Pr 2, 24*), ir tiktai Dieve bei jo Bažnyčioje galime surasti mūsų trokštamą vienybę. Tačiau, turėdami prieš akis netobulumus ir nusivylimus – tiek asmeninius, tiek institucinius, – kartais jaučiame pagundą statydinti dirbtinai „tobulą“ bendruomenę. Tokia pagunda ne nauja. Bažnyčios istorijoje nekart mėginta apeiti ar ignoruoti žmogiškąsias silpnības stengiantis įgyvendinti tobulą vienybę, dvasinę utopiją.

Tokie mėginimai statydinti vienybę iš tikrųjų ją griauina! Atskirti Šventąją Dvasią nuo Bažnyčios institucinėje struktūroje esančio Kristaus reikštų pakirsti krikščionių bendruomenės vienybę, kuri kaip tik ir yra Dvasios dovana! Tai reikštų išduoti Bažnyčios kaip Šventosios Dvasios gyvosios šventovės (plg. *1 Kor 3, 16*) prigimtį! Juk būtent Dvasia veda Bažnyčią į visapusišką tiesą ir vienija ją bendrystėje ir tarnyboje (plg. *Lumen gentium, 4*). Deja, pagunda eiti „pavieniui“ tebegyva. Šiandien kai kurie pateikia savo vietinę bendruomenę kaip kažkodėl atskirą nuo vadinamosios institucinės Bažnyčios, apie pirmąją kalbėdami kaip apie lanksčią bei atvirą Dvasiai, o apie antrąją – kaip apie nelanksčią ir neturinčią Dvasios.

Vienybė Bažnyčiai yra esminis dalykas (plg. Katalikų Bažnyčios katekizmas, 813); tai pripažintina ir puoselėtina dovana. Šįvakar melsimės prašydami ryžto skatinti vienybę, prisidėti prie jos! Nepasiduokite pagundai pasukti į šalį! Juk pasauliui kaip tik galime pasiūlyti savo tikėjimo – tvirto ir kartu atviro, pastovaus ir kartu dinamiško, teisingo ir kartu nuolatos gausaus išvalgų – platybę, jo plačią viziją. Brangūs jaunuoliai, argi ne dėl jūsų tikėjimo į jus kreipiasi sunkumus išgyvenantys ar gyvenimo prasmės ieškantys jūsų draugai? Būkite budrūs! Įsiklausykite! Argi per pasaulio nedarną ir susiskaldymus neprasimuša vieningas žmonijos balsas? Iš likimo valiai Darfuro stovykloje palikto vaiko, susirūpinusio paauglio ar nerimastingo tėvo priemiestyje lūpų ar galbūt net iš mūsų pačių širdies gelmių kyla tas pats žmogiškasis pripažinimo, priklausomybės, vienybės prašymas. Kas patenkina

ši žmogaus troškimą būti viena, būti panirusiam bendrystėn, būti statydinamam, vedamam į tiesą? Šventoji Dvasia! Štai Dvasios vaidmuo: iki galo pabaigti Kristaus darbą. Praturtinti Dvasios dovanų, įstengsite nužengti toliau fragmentiškos, tuščios utopijos, greitai pralekiančių dalykų, įstengsite pasiūlyti krikščioniškojo liudijimo darną bei tikrumą!

Bičiuliai, recituodami Išpažinimą, konstatuojame: „Tikiu į Šventąją Dvasią, Viešpatį Gaivintoją“. „Dvasia Kūrėjas“ yra visai kūrinijai gyvybę teikiančio Dievo galia ir naujo bei apstaus gyvenimo Kristuje versmė. Dvasia išlaiko Bažnyčią vieningą su Viešpačiu ir ištikimą apaštališkai Tradicijai. Ji įkvėpė Šventąjį Raštą ir veda Dievo tautą į tiesos pilnatvę (plg. *Jn* 16, 13). Visais šiais būdais Dvasia yra „Gaivintojas“, vedantis mus į pačią Dievo širdį. Tad juo leisimės vadovaujami Dvasios, juo panašesni tapsime į Kristų ir juo giliau panirsime į trivienio Dievo gyvenimą.

Tokie Dievo prigimties dalininkai (plg. *2 Pt* 1, 4) esame visais mūsų gyvenimo momentais, kuriais Jis visados yra (plg. *Bar* 3, 38). Tačiau būna valandų, kai galime jausti pagundą ieškoti pasitenkinimo skyrium nuo Dievo. Pats Jėzus yra klausęs Dvylika: „Gal ir jūs norite pasitraukti?“ Toks pasitraukimas galbūt ir sudaro laisvės iliuziją. Tačiau kur tai veda? Pas ką turėtume eiti? Juk širdyje žinome, jog būtent Viešpats turi „amžinojo gyvenimo žodžius“ (*Jn* 6, 67–68). Nusigręžti nuo jo tėra tuščias bandymas pabėgti nuo savęs (plg. šv. Augustinas. Išpažinimai, VIII, 7). Dievas yra su mumis gyvenimo tikrovėje – tai ne fantazija! Trokštame būti apkabinti, o ne pabėgti! Tad Šventoji Dvasia švelniai, bet tvirtai gręžia mus į tai, kas tikra, tvaru, teisinga. Būtent Dvasia veda atgal į Švenčiausiosios Trejybės bendrystę!

Šventoji Dvasia buvo tam tikrais atžvilgiais menko dėmesio susilaukiantis Švenčiausiosios Trejybės asmuo. Iki galo perprasti, kas yra Dvasia, atrodo beveik nepasiekama. Tačiau, kai buvau mažas berniukas, mano tėvai, kaip ir jūsų, išmokė mane Kryžiaus ženklo. Taip netrukus supratau, jog Dievas yra vienas, bet trijuose Asmenyse, ir kad Trejybė yra mūsų krikščioniškojo tikėjimo ir gyvenimo centras. Augdamas įgijau tam tikrą Dievo kaip Tėvo ir Sūnaus – jau patys vardai daug man sakė – suvokimą, tuo tarpu trečiojo Trejybės asmens supratimas liko nepakankamas. Tad kaip jaunas kunigas mokydamas teologijos, nutariau išstudijuoti Bažnyčios istorijoje išsiskiriančius liudijimus apie Dvasią. Būtent tokioje kelionėje ėmiau, tarp kitų autorių, skaičiuoti didžiojo šv. Augustino veikalus.

Augustino požiūris į Šventąją Dvasią išsirutuliojo laipsniškai; tai buvo grumtynės. Būdamas jaunas, jis laikė-

si manicheizmo – vieno iš anksčiau minėtų mėginimų sukurti dvasinę utopiją, dvasios dalykus iš pagrindų atskiriant nuo kūno dalykų. Dėl to iš pradžių jis įtariai žvelgė į krikščionių mokymą, kad Dievas tapo žmogumi. Tačiau, patyręs Bažnyčioje Dievo meilę, ėmė tyrinėti jos versmę trivienio Dievo gyvenime. Šitai leido jam prieiti prie trijų ypatingų įžvalgų apie Šventąją Dvasią kaip vienybės saitą Švenčiausiojoje Trejybėje – apie vienybę kaip bendrystę, vienybę kaip ištikimą meilę ir vienybę kaip dovanojimą bei dovaną. Šios trys įžvalgos nėra vien teorinės. Jos padeda paaiškinti, kaip Dvasia veikia. Pasaulyje, kuriame ir individai, ir bendruomenės dažnai kenčia dėl vienybės ar sąryšio stygiaus, šios įžvalgos padeda mums išlikti imliems Dvasiai ir išplėsti bei išryškinti mūsų liudijimo apimtį.

Tad, padedami Augustino, išsamiau parodykime, kaip Šventoji Dvasia veikia. Augustinas pastebi, kad žodžiai „Šventoji“ ir „Dvasia“ susiję su tai, kas Dieve dieviška; kitaip tariant, su tuo, kuo Tėvas ir Sūnus dalijasi – tai jų *bendrystė*. Tad jei išskirtinis Šventosios Dvasios bruožas turi būti tai, kuo Tėvas ir Sūnus *dalijasi*, tai, anot Augustino, ypatinga Šventosios Dvasios kokybė yra *vienybė*. Tai gyvos bendrystės vienybė, Tėvo ir Sūnaus, nuolat vienas kitam save dovanojančių, vienybė. Manau, jog darosi aišku, koks apšviečiantis yra toks Šventosios Dvasios kaip vienybės, kaip bendrystės supratimas. Tikroji vienybė niekada negali remtis santykiais, kuriais neigiamas vienodas kito asmens kilnumas. Vienybė taip pat nėra tiesiog grupių, kuriomis kartais mėginame save „apibrėžti“, suma. Vienybė palaikoma ir žmogaus tapatybę įgyvendinama tiktai gyvenant bendrystėje: pripažįstame bendrą Dievo poreikį, atsiliepiame į vienijantį Šventosios Dvasios čia ir dabar buvimą ir vienas kitam save dovanojame tarnaudami.

Antra Augustino įžvalga – Šventoji Dvasia kaip ištikima meilė – kyla iš Jono pirmojo laiško studijavimo. Jonas mums sako, kad „Dievas yra meilė“ (*1 Jn* 4, 16). Augustinas siūlo mintį, kad šie žodžiai, nors ir taikomi visai Trejybei, išreiškia ypatingą Šventosios Dvasios bruožą. Apmąstydamas tvarią meilės prigimtį – „kas pasilieka meilėje, tas pasilieka Dieve, ir Dievas pasilieka jame“ (ten pat), – jis klausia: kas lemia tą pasilikimą – meilė ar Šventoji Dvasia? Štai išvada, prie kurios jis prieina: „Dieve pasiliecame, ir Dievas mumyse pasilieka Šventosios Dvasios dėka; tačiau šitai pasiekama meile. Vadinasi, Dvasia yra Dievas kaip meilė!“ (*De Trinitate*, 15, 17, 31). Gražiai paaiškinta: Dievas dalijasi savimi kaip meile Šventojame Dvasioje. Kuo tokia įžvalga gali prisidėti prie tolesnio supratimo? Meilė yra Šventosios Dvasios buvimo čia ir dabar ženklas! Meilės stokojančios idėjos ar nuomonės, kad ir kokios įmantrios ar protingos, negali būti „iš Dvasios“. Be to,

meilei būdingas ypatingas bruožas: ji toli gražu nėra pataikaujanti ar permaininga, jos užduotis ar tikslas – būti ištikimai. Meilė pačia savo prigimtimi yra tvari. Tai, brangūs bičiuliai, vėlgi dar labiau atskleidžia, kiek daug Šventoji Dvasia siūlo pasauliui, – netikrumą išsklaidančią meilę, išdavystės baimę nugalinčią meilę, amžinybės kupiną meilę, į tvarią vienybę mus įtraukiančią tikrąją meilę.

Trečią įžvalgą – įžvalgą apie Šventąją Dvasią kaip dovaną – Augustinas išrutuliojo iš mums visiems žinomo bei mūsų mėgstamo Evangelijos teksto – Jėzaus pokalbio su samariete prie šulinio – apmąstymo. Čia Jėzus save apreiškia kaip gyvojo vandens davėją (plg. *Jn 4, 10*), kuris vėliau aiškinamas kaip Šventoji Dvasia (plg. *Jn 7, 39; 1 Kor 12, 13*). Dvasia yra „Dievo dovana“ (*Jn 4, 10*) – vidinė versmė (plg. *Jn 4, 14*), tikrai numalšinti mūsų didžiausią troškulį ir vedanti mus pas Tėvą. Iš to Augustinas daro išvadą, kad Dievo dalijimasis savi mi su mumis kaip dovana yra Šventoji Dvasia (plg. *De Trinitate, 15, 18, 32*). Bičiuliai, vėl prabėgomis pamatome, kokia Trejybės veikseną: Šventoji Dvasia yra Dievo amžinas dovanojimasis; kaip iš niekada neišsenkančios versmės iš jo trykšta ne kas kita, kaip jis pats. Turėdami prieš akis šį nepaliaujamą dovanojimąsi, galime išsvysti visa to, kas nyksta, ribas, vartotojiškos mąstysenos kvailybę. Imame suprasti, kodėl tai, kas nauja, niekada mūsų nepatenkina ir mūsų norų nenumaldō. Ar tik neieškome amžinosios dovanos? Niekada neišdžiūvančios versmės? Kartu su samariete sušukime: „Duok man to vandens, kad nebetroškčiau!“ (plg. *Jn 4, 15*).

Brangūs jaunuoliai, matėme, jog būtent Šventoji Dvasia yra įstabios tikinčiųjų bendrystės Jėzuje Kristuje priežastis. Ištikima savo kaip dovanotojos ir dovanos prigimčiai, ji ir dabar veikia per jus. Įkvėpti šv. Augustino įžvalgų, leiskite *vienijančiai meilei* būti jūsų matu, *ištikimai meilei* – jūsų iššūkiu, *save dovanojančiai meilei* – jūsų misija!

Rytoj ta pati Dvasios dovana bus iškilmingai suteikta mūsų kandidatams į Sutvirtinimą. Aš melsiuosi: „Įkvėpk jiems Šventąją Dvasią Gaivintoją ir suteik jiems išminties ir supratimo dvasią, patarimo ir tvirtumo dvasią, pažinimo, maldingumo ir pagarbios tavęs baimės dvasią.“ Šios Dvasios dovanos – kiekviena iš jų, kaip mums primena šventasis Pranciškus Salezas, yra būdas dalyvauti vienoje Dievo meilėje – nėra nei premijos, net atlygiai. Jos dalijamos laisvai (plg. *1 Kor 12, 11*). Ir jos iš priimančiojo tereikalauja vieno atsako: priimu! Čia kažkiek prisiliečiame prie buvimo krikščionimi giliojo slėpinio. Mūsų tikėjimą pirmiausia sudaro ne tai, ką darome, bet ką gauname. Juk daugybė dosnių žmonių, kurie nėra krikščionys, gali padaryti

daug daugiau negu mes. Bičiuliai, ar sutinkate būti įtraukti į Dievo trejybinių gyvenimų? Ar sutinkate būti įtraukti į jo meilės bendrystę?

Mumyse veikiančios Dvasios dovanos teikia mūsų liudijimui kryptį ir jį apibrėžia. Orientuotos į vienybę, Dvasios dovanos mus artimiau susieja su visu Kristaus Kūnu (plg. *Lumen gentium, 11*), parengdamos mus geriau ugdyti Bažnyčią taip tarnaujant pasauliui (plg. *Ef 4, 13*). Jos kviečia mus veikliai ir džiugiai dalyvauti Bažnyčios gyvenime – parapijose ir bažnytiniuose sąjūdžiuose, religinio ugdymo įstaigose, universitetinėse kapeliono institucijose ir kitose katalikiškose organizacijose. Taip, turi augti Bažnyčios vienybė, tvirtėti jos šventumas, ji turi būti atjauninta, nuolatos atnaujinama (plg. *Lumen gentium, 4*). Tačiau vadovaujantis kokiu standartu? Šventosios Dvasios! Grežkitės į ją, brangūs jaunuoliai, ir atrasite tikrąją atnaujinimo prasmę.

Šįvakar, susirinkus po gražiu naktiniu dangumi, mūsų širdys ir protai kupini dėkingumo Dievui už didžią mūsų trejybinio tikėjimo dovaną. Prisimename savo tėvus ir senelius, lydėjusius mus, kai, būdami vaikai, žengėme savo pirmuosius piligriminės tikėjimo kelionės žingsnius. Dabar, po daugelio metų, dalyvaujant Petro įpėdiniui, susirinkote kaip jauni suaugusieji. Esu kupinas didelio džiaugsmo, kad galiu būti su jumis. Šaukimės Šventosios Dvasios: ji yra Dievo darbų atlikėja (plg. Katalikų Bažnyčios katekizmas, 741). Teugdo jus jos dovanos! Kaip Bažnyčia keliauja tuo pačiu keliu su visa žmonija, lygiai taip ir jūs pašaukti įgyvendinti Dvasios dovanas savo kasdieniame gyvenime patirdami pakilimus ir nuosmukius. Brandinkite savo tikėjimą studijuodami, dirbdami, sportuodami, gilindamiesi į muziką ir meną. Tepalaiko jus malda ir peno teteikia sakramentai, jums per tai tampant įkvėpimo versme bei paspirtimi jus supantiesiems. Gyvenimo paskirtis galiausiai nėra kaupti. Gyvenimas yra daugiau negu sėkmė. Būti tikrai gyvam reiškia būti perkeistam iš vidaus, būti atviram Dievo meilės jėgai. Priimdami Šventąją Dvasią, jūs taip pat galite perkeisti savo šeimas, bendruomenes ir tautas. Leiskite dovanoms laisvai veikti! Leiskite išminčiai, drąsai, pagarbai būti didybės ženklais!

Popiežiaus Benedikto XVI homilija per šv. Mišias Randwicko hipodrome

2008 m. liepos 20 d.

Brangūs bičiuliai!

„Kai ant jūsų nužengs Šventoji Dvasia, jūs gausite jos galybės“ (*Apd 1, 8*). Matėme, kad šis pažadas išsipildė! Sekminių dieną, kaip girdėjome pirmajame skaitinyje, prisikėlęs Viešpats, sėdintis Tėvo dešinėje, atsiuntė Dvasią, nužengusią ant Aukštutiniame kambaryje susirinkusių mokinių. Šios Dvasios galia Petras ir apaštalai ėmė skelbti Evangeliją ligi žemės pakraščiu. Kiekvieniame amžiuje ir visomis kalbomis Bažnyčia pasaulyje tebeskelbia įstabius Dievo darbus ir kviečia visas tautas tikėti, turėti viltį ir gyventi naują gyvenimą Kristuje.

Šiomis dienomis ir aš, kaip šventojo Petro įpėdinis, atvykau į šį nuostabų kraštą – Australiją. Atvykau, mano jaunesni broliai ir seserys, sutvirtinti jūsų tikėjimą ir padrašinti jus atverti savo širdis Kristaus Dvasios galiai ir jos dovanų gausybei. Meldžiuosi, kad šis didžiulis susirinkimas, vienijantis jaunuolius „iš visų tautų po dangumi“ (*plg. Apd 2, 5*), būtų naujas Aukštutinis kambarys. Dievo meilės ugnis tenužengia į jūsų širdis, dar artimiau tesuvienija jus su Viešpačiu ir jo Bažnyčia bei pasiunčia jus, naują apaštalų kartą, nešti pasauliui Kristų!

„Kai ant jūsų nužengs Šventoji Dvasia, jūs gausite jos galybės.“ Šie prisikėlusio Viešpaties žodžiai jaunuoliams, kurie šiandienėse Mišiose bus sutvirtinti, paženklininti Šventosios Dvasios dovana, turi ypatingą reikšmę. Tačiau jie skirti ir kiekvienam iš mūsų – visiems, kurie esame gavę Dvasios susitaikymo ir naujo gyvenimo dovaną per Krikštą, priėmę Ją kaip padėjėją ir vadovę į savo širdis per Sutvirtinimą ir kasdien augantys Jos malonės dovanomis per Švenčiausiąją Eucharistiją. Juk per kiekvienas Mišias Dvasia, šaukiama iškilminga Bažnyčios malda vis iš naujo nužengia ne tik tam, kad mūsų duonos ir vyno dovanas paverstų Viešpaties kūnu ir krauju, bet ir kad perkeistų mūsų gyvenimą, savo galia padarytų mus „vienu kūnu, viena dvasia Kristuje“.

Bet kas yra ta Šventosios Dvasios „galia“? Tai Dievo gyvenimo galia! Tai galia tos pačios Dvasios, kuri dvelkė viršum vandenų kūrinių aušroje ir, atėjus laiko pilnatvei, prikėlė iš numirusių Jėzų. Tai galia, kreipianti mus ir mūsų pasaulį Dievo karalystės atėjimo link. Šiandienėje Evangelijoje Jėzus skelbia, kad prasidėjo naujas amžius, kai ant žmonijos bus išlieta Švento-

ji Dvasia (*plg. Lk 4, 21*). Jis pats, pradėtas Šventosios Dvasios ir gimęs iš Mergelės Marijos, atėjo pas mus, kad mums tą Dvasią atneštų. Kaip naujo gyvenimo Kristuje versmė Šventoji Dvasia labai realiu būdu yra ir Bažnyčios siela, mus su Viešpačiu ir viena su kitu suvienijanti meilė, šviesa, atverianti mums akis, idant aplink save matytume Dievo malonės stebuklus.

Čia, Australijoje, šioje „Šventosios Dvasios didžiojoje pietų šalyje“, visi neužmirštamai patiriame Dvasios artumą bei galią per gamtos grožį. Mūsų akys žvelgė, kad pasaulį išvystume tokį, koks jis tikrai yra: sklidiną, anot poeto, „Dievo didybės“, kupiną jo kūrybingosios meilės šlovės. Čia, šiame didžiuliam jaunų krikščionių iš viso pasaulio susirinkime, irgi gyvai jaučiame Dvasios artumą ir galią Bažnyčios gyvenime. Išvydome Bažnyčią tokią, kokia ji yra iš tikrųjų, – kaip Kristaus Kūną, gyvą meilės bendruomenę, mūsų tikėjimo į prisikėlusį Viešpatį pagimdyta vienybe apglėbiančią visų rasių, tautų ir kalbų, visų laikų ir vietovių žmones.

Dvasia niekada nepaliauja savo galia teikusi Bažnyčiai gyvybę! Bažnyčios sakramentų dėka ta galia it požeminė upė teka ir giliai mumyse, maitindama mūsų dvasią ir vis arčiau traukdama mus prie tikrojo gyvenimo versmės – Kristaus. Šventasis Ignotas Antiochietis, miręs Romoje kaip kankinys II amžiaus pradžioje, paliko nuostabų mumyse gyvenančios Dvasios galios aprašymą. Jis kalbėjo apie Dvasią kaip apie gyvojo vandens fontaną, trykštantį jo širdyje bei šnabždantį: „Ateik, ateik pas Tėvą“ (*plg. Ad Rom., 6, 1–9*).

Tačiau ši galia, Dvasios malonė, nėra kažkas, ką galima užsitarnauti ar įgyti, ją galima gauti tik kaip gryną dovaną. Dievo meilė gali išskleisti savo galią tik tada, kai jai leidžiama keisti mus iš vidaus. Turime leisti jai prasiveržti per kietą mūsų abejingumo luobą, dvasinį nuovargį, aklą taikymąsi prie šio amžiaus dvasios. Tik tada ji uždegs mūsų vaizduotę ir formuos mūsų giliausius troškimus. Būtent dėl to tokia svarbi yra malda – kasdienė malda, asmeninė malda savo širdies tyloje ir priešais Švenčiausiąjį Sakramentą, taip pat liturginė malda Bažnyčios širdyje. Malda yra grynas imlumas Dievo malonei, veikianti meilė, bendrystė su mumyse gyvenančia Dvasia, Bažnyčioje vedančia mus per Kristų pas dangiškąjį Tėvą. Dvasios galia Jėzus visada yra mūsų širdyse tyliai laukdamas, kad ramiai su juo pabūtume, išgirstume jo balsą, laikytumės jo meilės ir gautume pasaulio druska ir šviesa mus būti įgalinančią „galią iš aukštybių“.

Žengdamas į dangų, Viešpats pasakė savo mokiniams: „Tapsite mano liudytojais <...> lig pat žemės pakraščiu“ (*Apd 1, 8*). Čia, Australijoje, dėkokime Viešpačiui už

tikėjimo dovaną, pasiekusią mus kaip iš kartos į kartą Bažnyčios bendrystėje perduodama brangenybė. Čia, Okeanijoje, ypač dėkokuime už visus šiose šalyse Bažnyčią statydinčius didvyriškus misionierius, atsidavusius kunigus ir vienuolius, tėvus ir senelius krikščionis, mokytojus ir katechetus, tokius liudytojus kaip palaimintoji Mary MacKillop, šv. Peteris Chanelis, palaimintasis Peteris To Rotas ir daugybė kitų! Jų gyvenimuose besireiškusį Dvasios galia tebesidarbuoja jų paliktame gėryje, jų išugdytoje visuomenėje, kuri patikima jums.

Brangūs jaunuoliai, dabar leiskite man jūsų paklausti. Ką jūs paliksite kitai kartai? Ar statydinate savo gyvenimą ant tvirtų pamatų, ar statydinate tai, kas bus tvaru? Ar gyvenate suteikdami Dvasiai erdvės pasaulyje, norinčiame užmiršti Dievą ar net atmetančiame jį netinkamai suvokiamos laisvės vardu? Kaip naudojotės gautomis dovanomis, „galia“, kurią Šventoji Dvasia ir dabar pasirengusi jums suteikti? Kokį palikimą paliksite būsimiems jaunuoliams? Kuo išsiskirsite?

Šventosios Dvasios galia mus ne tik apšviečia ir paguodžia. Ji taip pat kreipia mus į ateitį, į Dievo karalystės atėjimą. Kokią nuostabią atpirktos ir atnaujintos žmonijos viziją regime šiandienėje Evangelijoje, žadančioje naują amžių! Šventasis Lukas mums sako, kad Jėzus Kristus yra visų Dievo pažadų išpildymas, Mesijas, turintis Šventosios Dvasios pilnatvę, kad šią dovaną dovanotų visai žmonijai. Kristaus Dvasios išliejimas ant žmonijos yra vilties ir išlaisvinimo iš visko, kas mus skurdina, laidas. Tai suteikia akliesiems regėjimą, išvaduoja prislėgtuosius, kuria vienybę įvairovėje ir per įvairovę (plg. *Lk* 4, 18–19; *Iz* 61, 1–2). Ši galia gali sukurti naują pasaulį: ji gali „atnaujinti žemės veidą“ (plg. *Ps* 104, 30)!

Kupina Dvasios galios ir remdamasi turtinga tikėjimo vizija, nauja krikščionių karta pašaukta padėti statydinti pasaulį, kuriame Dievo meilės dovana svetingai sutinkama, gerbiama ir puoselėjama, o ne atmetama, laikoma grėsme ir griauinama. Naujajį amžių, kuriame meilė bus ne godi ar savanaudiška, bet tyra, ištikima ir tikrai laisva, atvira kitiems, gerbianti jų kilnumą, trokštanti jiems gera, spinduliuojanti džiaugsmu ir grožiu. Naujajį amžių, kuriame viltis išlaisvins mus iš paviršutiniškumo, apatijos ir domėjimosi vien savimi – visa to, kas daro mūsų sielas bejausmes ir nuodija mūsų santykius. Brangūs jaunuoliai, Viešpats prašo jus būti šio naujojo amžiaus pranašais, jo meilės šaukliais, traukiančiais žmones prie Tėvo ir statydinančiais visai žmonijai skirtą vilties kupiną ateitį.

Pasauliui toks atnaujinimas būtinas! Daugybėje mūsų visuomenių ranka rankon su materialine gerove plinta dvasinė dykuma – vidinis tuštumas, neįvardyta baimė,

tylus nevilties jausmas. Kiek daug mūsų amžininkų, žūt būtinai ieškodami prasmės – galutinės prasmės, kurią duoti gali tik meilė, išsikasę kiauras ir vandens nelaikančias talpyklas (plg. *Jer* 2, 13)! Evangelija yra didelė ir išlaisvinanti dovana: ji atskleidžia mūsų kaip vyrų ir moterų, sukurtų pagal Dievo paveikslą ir panašumą, kilnumą. Ji atskleidžia iškiliausią žmonijos pašaukimą – meilę. Ji aikštėn iškelia tiesą apie žmogų ir tiesą apie gyvenimą.

Toks atnaujinimas būtinas ir Bažnyčiai! Jai reikia jūsų tikėjimo, idealizmo ir dosnumo, idant ji visados galėtų būti jauna Dvasioje (plg. *Lumen gentium*, 4)! Šios dienos antrajame skaitinyje apaštalas Paulius primena mums, jog kiekvienas krikščionis yra gavęs dovaną, skirtą Kristaus Kūnui statydinti. Bažnyčiai ypač reikia jaunuolių, visų jaunuolių dovanų. Ji turi augti Dvasios galia, Dvasios, kuri net jau dabar teikia džiaugsmo jūsų jaunystei ir įkvepia jus džiugiai tarnauti Viešpačiui. Atverkite savo širdis šiai galiai! Ypač to prašau tų, kuriuos Viešpats kviečia į kunigystę ir pašvęstąjį gyvenimą. Nebijokite ištarti „taip“ Jėzui, atrasti džiaugsmą vykdant jo valią, iki galo atiduodant save šventumo paieškoms ir visais savo talentais tarnaujant kitiems!

Už kelių akimirksnių švėsime Sutvirtinimo sakramentą. Ant sutvirtinamųjų nužengs Šventoji Dvasia; jie bus „paženklinti“ Dvasios dovana ir išsiųsti liudyti Kristų. Ką reiškia gauti Šventosios Dvasios „žymę“? Tai reiškia būti neišdildomai pažymėtam, negrįžtamai pakeistam, būti nauja kūrinija. Gavusiems šią dovaną nieko nelieka, kaip buvę! Būti „pakrikštytam“ vienoje Dvasioje (plg. *1 Kor* 12, 13) reiškia būti uždegtam Dievo meile. Būti „pagirdytam“ Dvasia reiškia būti atgaivintam Dievo plano mums ir pasauliui grožio bei vartumą dvasinės atgaivos šaltiniu kitiems. Būti „paženklintam Dvasia“ reiškia nebijoti stoti Kristaus pusėn, leisti Evangelijos tiesai perskverbti savo regėseną, mąstyseną ir veikseną darbuojantis dėl meilės civilizacijos pergalės.

Melsdamiesi už sutvirtinamuosius, prašykime, kad Šventosios Dvasios galia atgaivintų mūsų pačių Sutvirtinimą. Teišlieja ji apščiai savo dovanų ant visų čia esančių, ant šio Sidnėjaus miesto, ant šios Australijos šalies ir visų jos gyventojų! Kiekvienas iš mūsų tebūna atnaujintas išminties ir supratimo dvasios, teisingo sprendimo ir drąsos dvasios, pažinimo ir pagarbos dvasios, nuostabos ir baimingos pagarbos Dievo akivaizdoje dvasios!

Meiliai užtariant Marijai, Bažnyčios Motinai, ši dvidešimt trečioji Pasaulio jaunimo diena tebūna išgyventa kaip naujas Aukštutinis kambarys, iš kurio visi, degdami Šventosios Dvasios ugnimi bei meile, išeitume skelbti prisikėlusio Kristaus ir traukti prie jo kiekvienos širdies! Amen.

Paskyrimai

Telšių vyskupijoje

Kan. **Vyngintas Gudeliūnas** atleistas iš Telšių vyskupo Vincento Borisevičiaus kunigų seminarijos rektoriaus pareigų ir paskirtas Viešvėnų parapijos administratoriumi, taip pat jam pavesta aptarnauti Rainių, Vidmantų koplyčias.

Kan. **Vyngintas Gudeliūnas** atleistas iš Telšių vyskupijos šeimos centro direktoriaus pareigų ir paskirtas Telšių dekanato šeimos centro direktoriumi.

Kun. **Arvydas Ramonas** paskirtas Telšių vyskupo Vincento Borisevičiaus kunigų seminarijos rektoriumi.

Kun. **Domas Gatautas** paskirtas Telšių vyskupo sekretoriumi, Telšių vyskupijos Tribunolo teisėju, Telšių katedros rezidentu.

Kan. **Jonas Ačas** paskirtas Telšių vyskupijos šeimos centro (Žemaičių Kalvarijoje) direktoriumi, jam paliktos anksčiau pareigos.

Kun. **Andrius Vaitkevičius** paskirtas Žemaičių Kalvarijos parapijos vikaru, Telšių vyskupijos šeimos centro (Žemaičių Kalvarijoje) reikalų vedėju.

Kun. **Saulius Katkus** atleistas iš Notėnų parapijos aptarnavimo pareigų ir paliktas Salantų parapijos klebonu.

Kun. **Tomas Žlibinas** atleistas iš Šačių parapijos ir Kaukolikų koplyčios aptarnavimo pareigų ir paliktas Žemaičių Kalvarijos parapijos vikaru, taip pat įpareigotas aptarnauti Barstyčių parapiją.

Kun. **Kęstutis Pajaujis** atleistas iš Viešvėnų, Rainių, Vidmantų koplyčių aptarnavimo pareigų ir paskirtas Šačių, Notėnų parapijų klebonu, taip pat įpareigotas aptarnauti Kaukolikų koplyčią.

Kun. **Viktoras Ačas** paskirtas Telšių vyskupo Vincento Borisevičiaus kunigų seminarijos studijų prefektu.

Kun. **Egidijus Kumža** paskirtas Telšių vyskupo Vincento Borisevičiaus kunigų seminarijos bei Telšių vyskupijos

Didieji Žemaičių Kalvarijos atlydai

Jau tapo tradicija, kad Didieji Žemaičių Kalvarijos atlydai parsideda netoli Žemaičių Kalvarijos esančiame Panų kalne, kur stovinti koplyčia ženklina kančios ir tvirto apsisprendimo tikrųjų vertybių atžvilgiu vietą. Ši vieta mena švedų laikus Lietuvoje – tai jaunų merginų skaudžios žūties nuo švedų kareivių vieta, kur jos buvo palaidotos gyvos. Liepos 1 d. į Panų kalną iš visos Telšių vyskupijos rinkosi Marijos legiono legionieriai. Čia jie dalyvavo konferencijoje, šventė agapę, o 16 val. buvo aukojamos šv. Mišios, kurias koncelebravo nemažas būrelis kunigų. Koncelebracijai vadovavęs Telšių vyskupo vikaras prel. jubil. J. Pr. Gedgaudas Mišių pradžioje pašventino Telšių Marijos legiono vėliavą. Pamokslą pasakė Žemaičių Kalvarijos bazilikos vikaras kan. teol. lic. A. Sabaliauskas. Po šv. Mišių nemažas būrys Marijos legionierių bei Žemaičių Kalvarijos parapijos jaunimas pėsčiomis giedodami giesmes ir kalbėdami rožinį išėjo į Žemaičių Kalvarijos baziliką. Čia 19 val. per Mišparus giedojo Klaipėdos choralistai, vadovaujami V. Budrecko. Mišparų metu pamokslą pasakė Telšių vyskupas J. Boruta SJ. Gausiai susirinkusius tikinčiuosius ganytojas supažindino su atlydų programa. Po Mišparų aplink baziliką buvo einama Eucharistinė procesija.

Liepos 2-ąją – pirmąją Atlydų dieną melstasi už tikybos mokytojus ir katechetus. Ši diena buvo skirta Plungės dekanato tikintiesiems. Nuo pat ryto Telšių vyskupijos tikybos mokytojai ir parapijų katechetai rinkosi į Žemaičių Kalvarijos kultūros centro salę, kur 10 val. prasidėjo jiems skirta programa. Su mokytojais susitiko Telšių vyskupas dr. J. Boruta SJ, Kauno arkivyskupas S. Tamkevičius, kun. J. Sasnauskas OFM. Susirinkusius tikybos mokytojus pasveikino ganytojai, jiems skirtą pranešimą skaitė J. Sasnauskas OFM. Pagrindinėms 12 val. šv. Mišioms, kurių metu giedojo Plungės bažnyčios sumos choras, vadovavo Kauno arkivyskupas metropolitas S. Tamkevičius. Šv. Mišių pradžioje Telšių vyskupas J. Boruta SJ pasveikino maldininkus ir jiems priminė Žemaičių Kalvarijos šventovės sąsajas su šviesaus atminimo popiežiumi Jonu Pauliumi II. Šiais metais sukanka lygiai dvidešimt metų, kai popiežius Jonas Paulius II Žemaičių Kalvarijos bažnyčiai suteikė bazilikos titulą. Arkivyskupas S. Tamkevičius, sakydamas pamokslą, kreipėsi į tikinčiuosius: „Kiekvienas iš mūsų turime asmeninių bėdų, neduodančių mums ramybės. Tačiau yra bėdų, kurios paliečia ne vien mus, bet ir visą visuomenę ir grasina sunkiais prognozuojamais padariniais. Viena iš tokių bėdų – tai sergančios šeimos.“ Arkivyskupas kvietė visus rimtai susirūpinti šeimos institucijos likimu ir pabrėžė, jog jaučiamos pastangos mūsų visuomenėje griauti krikščionišką šeimą. Ganytojas ragino nuoširdžiai maldoje kreiptis į Žemaičių Kalvarijos Dievo Motiną, Krikščioniškųjų Šeimų Karalienę, prašant jos užtarimo šeimoms. Taip pat savo homilijoje arkivyskupas visiems priminė, jog šie metai yra Šv. apaštalo Pauliaus metai, o kitais metais minėsime vyskupo šv. Brunono pastangas atnešti Evangelijos šviesą į Lietuvą prieš tūkstantį metų. Ganytojas akino per tuos metus išmokti nieko nekaltinti už nesėkmes ir prisiimti atsakomybę už tą blogį, kuris veša šalia mūsų. „Neužmirškime Marijos Sūnaus, nes tik jis vienas gali mums padėti“, – sakė arkivyskupas. Po šv. Mišių gausus tikinčiųjų būrys išėjo į Kryžiaus kelio kalnus ir giedodamas giesmes apmąstė Kristaus kančią. Po Kalvarijos kalnų bazilikoje Telšių vyskupas J. Boruta SJ susirinkusiems Telšių vyskupijos tikybos mokytojams ir parapijų katechetams įteikė kanoninius siuntimus. Pasibaigus išskilmėms Žemaičių Kalvarijos kultūros centre tikybos mokytojai rinkosi į šventinę nuotaikingą agapę.

Liepos 3 d. buvo meldžiamasi už vienuolius ir vienuoles ir melsta pašaukimų į šį luomą. Tą dieną į Žemaičių Kalvarijos šventovę rinkosi Palangos

dekanato tikintieji ir pašvęstojo gyvenimo nariai iš visos Telšių vyskupijos. Pagrindinėms 12 val. šv. Mišioms vadovavo Šiaulių vyskupas Eugenijus Bartulis. Giedojo jungtinis Palangos, Salantų ir Kretingos parapijų choras. Sakydamas pamokslą svečias vyskupas kalbėjo apie vienuoliškojo pašaukimo svarbą Bažnyčioje ir aukos būtinumą. Pamokslininkas kvietė nebijoti aukotis dėl Dievo ir Bažnyčios ir atsiliepti į Kristaus kvietimą sekti jį. Po šv. Mišių didelis maldininkų būrys giedodamas Kalnų giesmes apmąstė Kristaus kančią eidamas Kryžiaus keliu.

Liepos 4 dieną melstasi už medikus ir *Caritas* darbuotojus. Ši diena buvo skirta Akmenės dekanatui. Pagrindinėms 12 val. šv. Mišioms vadovavo Panevėžio vyskupas emeritas J. Preikšas. Giedojo Naujosios Akmenės jaunimo choras. Per pamokslą vyskupas kreipėsi į tikinčiuosius, ypač į medikus ir *Caritas* organizacijos narius. Jis priminė, kad Kristaus veikla žemėje apėmė dvi žmogaus gyvenimo sritis: dvasios ir kūno negalias. Kristus ir šiandien veikia tą patį, tik per žmones, kuriuos pašaukia padėti negandų ištiktiesiems. Bažnyčia pašaukta tarnauti pažeidžiamiesiems visuomenės sluoksniams Kristaus dvasia. Vyskupas ragino visus nepabūgti aukotis dėl šalia esančio žmogaus ir priminė, jog Dievas už kiekvieną auką atlygina. Švč. Mergelė Marija yra geriausias pavyzdys, kaip reikia aukotis dėl kito. Po šv. Mišių dvi didelės maldininkų grupės – bazilikos viduje ir lankydami Kryžiaus kelio koplytėles – giedodamos Kalnų giesmes apmąstė Kristaus kančią.

Liepos 5 d. šventovėje buvo meldžiamasi už jaunas šeimas. Tą dieną į atlaidus rinkosi Mažeikių dekanato tikintieji. Nuo pat ryto į Kęstaičius traukė jaunimas iš visos Telšių vyskupijos, 100 jaunuolių iš Panevėžio vyskupijos atėjo pėsčiomis iš Kražių. Apie šią kankinystės ir kovos už tikėjimą vietą konferenciją jaunimui skaitė Telšių vyskupas J. Boruta SJ. Po konferencijos jaunimas pėsčiomis patraukė į Alsėdžius, kur stabelėjo pailsėti ir pasistiprinti, o Alsėdžių parapijos klebonas kun. G. Norvilas jaunuoliams papasakojo apie miestelį ir bažnyčią.

Pagrindinėms šv. Mišioms tą dieną vadovavo Panevėžio vyskupas J. Kauneckas. Sakydamas pamokslą, vyskupas kvietė tikinčiuosius branginti šeimas ir jose puoselėti tikrąsias vertybes. Vaizdžiais gyvenimiškais pavyzdžiais grįsdamas savo teiginius, ganytojas priminė, jog šiuo metu lietuviai, apklausų duomenimis, „paskutiniai prie Dievo“, o tai reiškia, kad paskutiniai ir visur kitur. Vyskupas kvietė sugrįžti prie tikrųjų vertybių, tikėjimo, sekmadienio šventimo ir sakramentų praktikos, nes tik taip galima pasiekti tikrąjį tautos atgimimą. Po šv. Mišių procesija pajudėjo į Kryžiaus kelią, vėliau sutiktas jaunimas, pėsčiomis atėjęs iš Alsėdžių į Žemaičių Kalvarijos baziliką. 17 val. Žemaičių Kalvarijos kultūros centre jaunimas susitiko su Panevėžio vyskupu J. Kaunecku. Vyskupas papasakojo apie prieš trisdešimt metų per Žemaičių Kalvarijos atlaidus pradėtas organizuoti Jaunimo dienas.

19 val. vakarinėms šv. Mišioms vadovavo ir pamokslą pasakė Telšių vyskupas J. Boruta SJ. Po šv. Mišių jaunimas su žvakėmis rankose, giedodami Kalnus, išėjo į Kryžiaus kelią. Po Kalnų bazilikoje grįžtančio jaunimo laukęs Telšių ganytojas palaimino jaunus žmones, palinkėjo jiems laimingai sugrįžti į savo namus ir savo aplinkoje liudyti Kristų.

Liepos 6-oji, pagrindinė Atlaidų diena – Didžioji Kalvarija, buvo skirta maldoms už šeimas ir parapijas. Tą dieną į šventovę rinkosi Klaipėdos dekanato tikintieji. Nuo pat ryto plūdo maldininkai iš visos Lietuvos. Tos dienos

licėjaus auklėtinių ugdytoju, Telšių katedros rezidentu.

Kun. **Marius Venskus** liepos–rugpjūčio mėn. paskirtas Telšių vyskupijos Tribunolo notaru – sekretoriumi ir darbo moderatoriumi.

Kun. **Eligijus Astrauskas** studijų atostogų metu paskirtas Telšių katedros rezidentu.

Kun. **Klemensas Jaraminas** studijų atostogų metu paskirtas Telšių vyskupijos Tribunolo notaru.

Kun. **Viktoras Daujotis** studijų atostogų metu paskirtas Telšių katechetikos centro direktoriaus kan. Rimanto Gudlinkio padėjėju ir Telšių katedros rezidentu.

Kun. **Tomas Kaulius** paskirtas Palangos parapijos vikaru.

Kun. **Robert Romanovski** paskirtas Tauragės parapijos vikaru.

Diak. **Mindaugas Stonys** paskirtas Klaipėdos Kristaus Karaliaus parapijos diakono tarnystei.

Kun. **Karolis Petravičius** atleistas iš Klaipėdos Kristaus Karaliaus parapijos vikaro pareigų ir paskirtas Tauragės parapijos vikaru.

Kun. **Mindaugas Šlaustas** atleistas iš Tauragės parapijos vikaro pareigų ir paskirtas Gargždų parapijos vikaru.

Kun. **Aloyzas Žygaitis** atleistas iš Gargždų parapijos vikaro pareigų ir paskirtas Batakių, Lomių parapijų administratoriumi.

Kun. **Gediminas Jazbutis** atleistas iš Batakių, Lomių parapijų klebono pareigų ir paskirtas Rietavo parapijos rezidentu, Rietavo senelių namų kapelionu.

Kun. **Stanislovas Anužis** paskirtas Gargždų parapijos rezidentu.

Kun. **Darius Trijonis** atleistas iš Gargždų parapijos rezidento pareigų ir paskirtas Plikių parapijos klebonu.

Kun. **Saulius Noretas** atleistas iš Plikių parapijos klebono pareigų ir išleistas

Lietuvos kariuomenės ordinariato jurisdikcijon.

Kun. **Sigitas Žilys** atleistas iš Klaipėdos Šv. Juozapo Darbininko parapijos rezidento pareigų ir paskirtas Palangos parapijos rezidentu.

Kun. **Virgilijus Poškus** atleistas iš Klaipėdos Šv. Juozapo Darbininko parapijos vikaro pareigų ir paskirtas Klaipėdos Kristaus Karaliaus parapijos vikaru.

Kun. **Saulius Stumbra** atleistas iš Klaipėdos Šv. Kazimiero parapijos vikaro pareigų ir paskirtas Klaipėdos Šv. Juozapo Darbininko parapijos vikaru.

Kun. **Sigitas Valauskis** atleistas iš Šilalės parapijos vikaro pareigų ir paskirtas Kvėdarnos parapijos vikaru.

Kun. **Kęstutis Motiejaitis** atleistas iš Kvėdarnos parapijos vikaro pareigų ir paskirtas Šilalės parapijos vikaru.

Kun. **Jonas Baginskas** atleistas iš Stalgėnų parapijos klebono pareigų ir paliktas Kulių parapijos klebonu.

Kun. **Egidijus Jurgelevičius** įpareigotas aptarnauti Stalgėnų parapiją klebono teisėmis ir jam paliktos visos iki šiol paskirtos pareigos.

Kun. **Aivaras Pudžiuvėlis** atleistas iš Klaipėdos Marijos Taikos Karalienės parapijos vikaro pareigų ir paskirtas Klaipėdos Šv. Kazimiero parapijos vikaru.

Diak. **Viktoras Dirvonkis** paskirtas Telšių vyskupo liturginių apeigų ceremoniaru ir vyskupijos kurijos sekretoriumi.

Diak. **Paulius Jaraminas** atleistas iš Gargždų parapijos diakono pareigų ir paskirtas Klaipėdos Marijos Taikos Karalienės parapijos diakonu.

-T-

Pranciškoniškojo jaunimo atgailos žygis iš Kauno į Šiluvą

Liepos 28 d. iš Kauno Šv. Jurgio konvento į Šiluvą švęsti Porciunkulės atlaidų, brolių pranciškonų lydima, pėsčiomis iškeliavo pranciškoniškojo jaunimo

pagrindinėms 12 val. šv. Mišioms vadovavo Vilniaus arkivyskupas metropolitas kardinolas Audrys Juozas Bačkis. Šv. Mišiose giedojo jungtinis choras, kurį sudarė Klaipėdos Marijos Taikos Karalienės, Gargždų, Palangos, Žemaičių Kalvarijos parapijų sumos chorai. Sakydamas pamokslą, kardinolas kalbėjo, jog Bažnyčios sukauptas dvasinis turtas yra neišmatuojamas ir neaprepiamas. Bažnyčioje slypi mūsų išganymas, Marijos dėka Bažnyčioje mes sutinkame Jos Sūnų Jėzų Kristų, čia gauname mums Viešpaties dovanojamus sakramentus, kaip kelią į išganymą. Kardinolas, kalbėdamas apie šeimą, priminė, jog žmogiška meilė yra nepatvari ir sekli. Tik Dievo meilė amžina, stipri ir kurianti. Šiandien Marija mums sako: *darykite, ką tik jis jums lieps*. Marija nori jau dabar parodyti, kaip atrasti dangų mūsų gyvenime. „Pasitikėkime jos motiniška globa ir ji nuves mus prie savo dieviškojo Sūnaus Jėzaus Kristaus“, – baigdamas sakė kardinolas.

Didžiulė minia po šv. Mišių, kurias tiesiogiai transliavo Lietuvos televizija ir Marijos radijas, pajudėjo į Kalnus, kur giedodami giesmes ir klausydami Kryžiaus kelyje sakomų pamokslų apmąstė Kristaus kančią ir mirtį bei begalinę Dievo meilę žmogui. Tą dieną buvo minima 20-ties metų sukaktis, kai popiežius Jonas Paulius II 1988 m. gegužės 6 d. Žemaičių Kalvarijos bažnyčiai suteikė bazilikos titulą.

Liepos 7 dieną melstasi už ūkininkus ir žemdirbius. Ši diena buvo skirta Šilutės dekanato tikintiesiems. Pagrindinėms šv. Mišioms vadovavo Kaišiadorių vyskupas J. Matulaitis. Sakydamas pamokslą, vyskupas priminė, jog Dievo sukurtasis pasaulis yra patikėtas žmogui. Žmogus – žemdirbys turi rūpintis Dievo sukurtuoju pasauliu ir ne tik jį naudoti savo tikslams, bet ir tausoti bei saugoti. Ganytojas kvietė neužmiršti, kaip žemdirbiui reikalinga Dievo palaima. Po šv. Mišių giedant Kalnus eitas Kryžiaus kelias.

Liepos 8 dieną melsta blaivybės ir melstasi už anoniminius alkoholikus ir jų draugijų veiklą. Ši diena buvo skirta Telšių dekanato tikintiesiems. Pagrindinėms šv. Mišioms vadovavo Vilkaviškio vyskupas R. Norvila. Pamokslo metu vyskupas priminė, jog šiuos metus Lietuvos seimas paskelbė Blaivybės metais. Kalbėdamas apie blaivybės idėjų sklaidą Lietuvoje, pabrėžė gyvenimo tvirtu ir sąmoningu tikėjimu svarbą. Kryžius mums yra ne kaip gniuždantis kančios įrankis, bet kaip vilties simbolis. Ne kančią ir mirtį lemiantis, bet vedantis į prisikėlimą ir amžinąjį gyvenimą. Baigdamas pamokslą vyskupas sakė, jog norisi su kryžiumi palyginti ir daugelio šeimų, daugelio žmonių gyvenimo sunkumus, kylančius dėl alkoholizmo. Tai tiesiog visos mūsų šalies kryžius. Ganytojas skatino drąsiu žodžiu, liudijimu, malda, asmeniniu palaikymu ir kitokia geranoriška pagalba padėti nešti kryžių su malda ir viltimi, kad jis pamažu iš nelaimės ženkle taptų prisikėlimo ženklu.

Liepos 9-oji buvo kunigų, ministrantų ir Tauragės dekanato diena. Iš visos Telšių vyskupijos į Žemaičių Kalvarijos šventovę rinkosi šv. Mišių patarnautojai, jų tą dieną šv. Mišiose dalyvavo keturiasdešimt. Pagrindines šv. Mišias kartu su iš įvairių Lietuvos vyskupijų atvykusiais kunigais koncelebravo apaštališkasis nuncijus arkiv. dr. Peteris Stephanas Zurbriggenas. Pamokslo metu kreipdamasis į gausiai susirinkusius tikinčiuosius, apaštališkasis nuncijus kalbėjo apie kunigiškojo pašaukimo ir kunigų tarnystės svarbą Bažnyčioje. Sveikindamas ministrantus nuncijus priminė, kaip svarbu jiems suprasti, jog jų tarnystė arti altoriaus yra buvimas arti Viešpaties. Patarnautojai yra kunigų bendradarbiai šv. Mišių aukoje ir jie tampa pavyzdžiu kitiems tikintiesiems.

Po šv. Mišių gausus tikinčiųjų, kunigų ir ministrantų būrys giedodamas Kalnus ir Kryžiaus kelyje apmąstė Kristaus kančią. Po Kryžiaus kelio su šv. Mišių patarnautojais nuotaikingoje agapėje bendravo apaštališkasis nuncijus ir Telšių vyskupas J. Boruta SJ.

Tą dieną, kaip ir liepos 2, 3, 4, 5 ir 6 d., šv. Mišias tiesiogiai transliavo Marijos radijas.

Liepos 10-ąją buvo meldžiamasi už ligonius ir įvairias priklausomybes turinčiuosius. Ši diena buvo skirta Skuodo dekanato tikintiesiems. 10 val. Žemaičių Kalvarijos senelių namuose šv. Mišias aukojo Telšių vyskupas J. Boruta SJ, o 12 val. šv. Mišioms vadovavo Vilkaviškio vyskupas emeritas J. Žemaitis MIC. Sakydamas pamokslą, vyskupas kvietė būti ištvermingus užklupus ligai ir vaizdžiai, gyvenimiškais pavyzdžiais grįsdamas priminė, jog dažnai liga yra duodama žmogui tam, kad jis sugrįžtų pas Dievą nors, kartais, ir paskutinėmis gyvenimo valandomis. Vyskupas linkėjo visiems ligoniais besirūpinantiems stiprybės ir ištvermės vykdant kilnią ir svarbią misiją.

Liepos 11 dieną melstasi už politikus ir verslininkus. Ši diena buvo skirta Šilalės dekanato tikintiesiems. Pagrindinėms 12 val. šv. Mišioms vadovavo ir pamokslą pasakė Vilniaus arkivyskupo augziliaras vyskupas J. Tunaitis. Savo pamoksle vyskupas kalbėjo apie šeimos svarbą, šeimose puoselėjamas vertybes ir jų reikšmę visuomenėje. Šeima yra gėris tautoms, būtinas pamatas visuomenei ir didelis lobis sutuoktiniams visą gyvenimą. Ji yra nepamainomas gėris vaikams, kurie yra tėvų meilės ir visiško jų atsidavimo vienas kitam vaisius. Šeima – tai namų Bažnyčia ir gyvybės šventovė. Skelbti visą tiesą apie šeimą, pagrįstą santuoka, yra didelė visiems tenkanti atsakomybė, kurią turi vykdyti visi: tiek Bažnyčia, tiek ir valstybė.

Po šv. Mišių politikos ir verslo atstovai ėjo Kryžiaus kelią, po to dalyvavo šventinėje agapėje.

Liepos 12 dieną buvo meldžiamasi už Žemaičių Kalvarijos parapiją, taip pat ši diena buvo skirta policijai. Telšių vyskupas J. Boruta SJ 10 val. šv. Mišiose 32 jaunuoliams suteikė Sutvirtinimo sakramentą. 12 val. šv. Mišioms vadovo Telšių ganytojas. Pamokslo metu vyskupas kalbėjo apie Bažnyčios misiją pasaulyje ir, analizuodamas apaštalo Pauliaus laiškus, baigė per visus atlaidus vykdytą katechezę pagal šio apaštalo darbus.

Per šiuos Didžiuosius Žemaičių Kalvarijos atlaidus buvo gausu jaunų šeimų su vaikais. Pavieniui ir organizuotai su savo kunigais atvyko nemažai brolių latvių. Žemaičių Kalvarijos šventovė – Vakarų Lietuvos piligriminis centras yra dvasinio atsinaujinimo vieta, kur prie Krikščioniškųjų Šeimų Karalienės stebuklingojo paveiklo kiekvienas turi puikią galimybę vėl iš naujo atgavinti tikėjimo malonę.

-kasab-

Kryžių kalno atlaidai

Liepos 27 d. Kryžių kalne sulaukta daugybės maldininkų, atvykusių į tradicinius Kryžių kalno atlaidus. 11 val. maldininkų eiseną į Kryžių kalną pasuko iš Šiaulių katedros. Prieš 15 m., 1993-iaisiais, Kryžių kalne lankėsi, šv. Mišias aukojo popiežius Jonas Paulius II. Piligriminis žygis skirtas šiai sukakčiai paminėti. Vadovaujami Šiaulių vyskupo Eugenijaus Bartulio, piligrimai, giedodami

grupė. Lietuvos pranciškoniškojo jaunimo brolija ir mažesnieji broliai pranciškonai iš anksto buvo paskelbę žygio programą, pradėję registraciją. Dvasinis pasirengimas žygiui prasidėjo porą dienų iki jo. Šeštadienį, liepos 26-ąją, Šv. Jurgio konvente iki pirmadienio, liepos 28-osios, ryto jaunesiems keliautojams vyko rekolekcijos. Sekmadienį juos pasveikino, palaimino ir padaršino Kauno arkivyskupijos augziliaras vyskupas Jonas Ivanauskas, Šv. Jurgio Kankinio bažnyčioje drauge sutikęs keliaujančios po arkivyskupiją Šiluvos bazilikos Dievo Motinos su Kūdikiu paveiklo kopiją.

Piligrimų grupėje – 65 jaunuoliai iš Kretingos, Šiaulių, Vilniaus, Klaipėdos, Kauno, pasiryžę pėsčiomis, visą kelionės laiką su kuprinėmis ant pečių, pasikliaudami pakelės žmonių, parapijų ir kt. sutiktųjų gerumu, nešti jiems Gerąją Naujieną ir Marijos apsišaukimo Šiluvoje žinią. Jaunieji piligrimai iš Kauno keliavo pro Kulautuvą, Paštuva, Vilkią, Čekiškę, Betygalą. Jaunimą visą kelią lydėjo keturi broliai pranciškonai.

Žygio metu keliautojai meldėsi, giedojo, Kulautuvos bažnyčioje šventė šv. Mišias; apsilankę Paštuvoje susitiko su Šv. Kūdikielio Jėzaus Teresės ir šv. Juozapo karmeličių vienuolyno seserimis. Pasak drauge keliavusio br. kun. Andriaus Nenėno OFM, ypač mieliai keliauninkai sutikti vaikų, jaunimo, kitų vietinių gyventojų, dosniai pasidalijusių vandeniu, maistu. Pranciškoniškas jaunimas vakarais juos kvietė į vakarones. Tokios vakaronės su evangelizacine programa įvyko Kulautuvoje, Vilkijoje. Trečiadienio popietę pakeliui į Čekiškę sustojus nedideliame kaimelyje Liučiuonuose, prie Kultūros namų piligrimus ir juos sutikusius kaimo žmones pasveikino Mažesnių brolių ordino Lietuvos Šv. Kazimiero provincijos provincijolas br. kun. Astijus Kungys OFM.

Pranciškoniškojo atgailos žygio dalyviai į Šiluvą atkeliavo rugpjūčio 1 d. vakare.

-kasp-

Vaikų stovykla

„Meilė niekada nesibaigia“ (1 Kor 13, 8). Šiais apaštalo Pauliaus žodžiais galima apibūdinti liepos 14–20 d. Bagotosios parapijoje vykusią stovyklą, organizuotą Vilkaviškio vyskupijos Vaikų sielovados centru. Svarbiausias šios stovyklos tikslas vaikams nuo 9 iki 13 m. padėti suvokti krikščioniškąsias tikėjimo vertybes ir jomis gyventi per apaštalo Pauliaus asmeninę gyvenimo ir tikėjimo kelionę bei patirtį. Visos stovyklos dienotvarkėje atsispindėjo Pauliaus kvietimas keisti gyvenimo būdą pagal Jėzaus atneštą Evangeliją – Gerąją Naujieną žmogui. Kiekvieną stovyklos dieną akcentuoti svarbūs krikščioniškieji ir žmogiškieji dalykai: ryto ir vakaro malda prie stovyklos vėliavos, kas rytą perskaitoma mintis iš apaštalo Pauliaus laiško, vyko dienos katechezė, vakarais šv. Mišios ir specialiosios vakaro programos.

Pačią pirmąją stovyklos dieną šv. Mišioms Bagotosios Šv. Antano Paduviečio parapijos bažnyčioje vadovavo parapijos klebonas kun. Juozas Fakėjavas. Kunigas Juozas buvo ir šios stovyklos vyriausiasis vadovas, taip pat jis kasdien vadovaudavo šv. Mišių šventimui. Jau pirmąją dieną stovyklautojai gavo iš apaštalo Pauliaus žinią: „Jei Dievas už mus, tai kas gi prieš mus.“ Po pietų vaikai ir vadovai susipažino artimiau, pasiskirstė į būrelius, sugalvojo jų krikščioniškus pavadinimus, susijusius su stovyklos tema. Taigi apaštalo Pauliaus bendrakeleiviai pasivadino „Laiškanešiais“, „Šviesos keleiviais“, „Šventuoju laivu“, „Pauliaus palydovais“, „Keliauninkais“, o vakare pristatė įvairiai juos įkūnydami vaidinimais, giesmėmis, dainomis ir kitais meninės raiškos būdais.

Antroji stovyklos diena buvo pavadinta „Meilė niekada nesibaigia“. Katechezės metu vadovai, perskaitę himną meilei, kalbėjosi su vaikais, kaip šių dienų pasaulyje svarbu pasirinkti dvasinę ir draugišką meilę vienas kitam. Ši tema buvo įtvirtinta vakaro programoje: kiekvienas būrelis pagal tam tikras užuominas – eiliuotas nuorodas, kurios buvo išslapstytos po visą stovyklos teritoriją, ieškojo

giesmes, kalbėdami rožinį, nešė kryžių ir Lietuvos vėliavą. Savo bendruomenės vėliavą nešė būrelis, atvykęs iš Kauno. Į Kryžių kalną įžengta su „Kryžiau šventas“ giesme. Čia pasitiko didelis būrys maldininkų, žiniasklaidos atstovai. Padėkoję Šiaulių ganytojui už žygį, piligrimai įsiliejo į maldininkų būrį. Vieni meldėsi kopdami į Kryžių kalną, sustodami ties Švč. Mergelės Marijos, Jėzaus statulomis, kabindami ar padėdami atsineštus kryželius. Kiti sėdėjo susikaupę laukdami šv. Mišių. Nuo 14 val. prasidėjo Atgailos sakramento šventimas. Prieš šv. Mišias maršo ritmu į Kryžių kalną įžygiavo sausumos, jūrų, oro pajėgų kariai. 15 val. šv. Mišioms vadovavo kardinolas Audrys Juozas Bačkis. Koncelebravo apaštališkasis nuncijus arkiv. Peteris Stephanas Zurbriggenas, Šiaulių vyskupas Eugenijus Bartulis, Telšių vyskupas Jonas Boruta SJ, Kaišiadorių vyskupas Juozas Matulaitis, visų Lietuvos vyskupijų kunigai bei du kunigai karmelitai iš Olandijos ir Vokietijos.

Pamokslą kardinolas pradėjo primindamas popiežiaus Jono Pauliaus II apsilankymą Kryžių kalne prieš 15 metų. Kardinolas sakė, jog popiežius kaip maldininkas, kaip piligrimas pagerbė šią šventą vietą. „Jis, – teigė kardinolas, – atėjo pasimelsti kviesdamas mus visus kartu su juo užkopti ant Kryžių kalno ir prisiminti maldoje visus mūsų krašto sūnus ir dukteris, kadaise nuteistus ir įmestus į kalėjimus, išsiųstus į lagerius, ištremtus į Sibirą ar į Kolymą, nuteistus myriop.“ Vilniaus arkivyskupas prisiminė, kaip kartu su kardinolu Vincentu Sladkevičiumi lydėjo popiežių ir matė, kokį didelį įspūdį Šventajam Tėvui padarė Kryžių kalnas. „Po šv. Mišių, – sakė kardinolas, – palikdamas paruoštas kalbas, giliai susijaudinęs Šventasis Tėvas spontaniškai prabilo: *Dėkoju jums, lietuviams, už šitą Kryžių kalną, už tą didelį liudijimą, duotą Dievui ir žmonėms, liudijimą, duotą per nukryžiuotojo ir prisikėlusio Kristaus slėpinį, liudijimą, duotą sava istorijai ir visoms Europos tautoms*“. Prisimintas ir Šventojo Tėvo sustojimas prie kryžiaus, pastatyto 1981 m. gegužės 13 d., kai buvo pasikėsinta į Švento Tėvo gyvybę. Ant kryžius parašyta: „Kristau Karaliau, globok popiežių, suklaupus meldžias visa Lietuva“. „Šventojo Tėvo dovanotas kryžius, pastatytas Kryžių kalno papėdėje, mus kviečia su giliu tikėjimu ir karšta malda aplankyti Kryžių kalną, – sakė kardinolas. – Kryžius – tai Dievo pasirinktas kelias, kad pasaulis per jį būtų išgelbėtas. Ant kryžiaus teisusis kenčia už neteisiuosius. Šventasis miršta už nusidėjėlius, kad mus visus nuvestų pas Dievą.“ Kardinolas kvietė tikinčiuosius melstis už visus nutolusius nuo tikėjimo, už tuos, kuriems kryžiaus slėpinys nieko nereiškia, pasinėrusius į žemiškųjų malonumų ieškojimą, praradusius viltį. „Jei eisime su Kristumi ir suprasime kryžiaus prasmę, suprasime, kaip reikia branginti kiekvieną gyvybę, šeimą, kaip tikrai laikytis doros, gyventi artimo meilėje... Neškime kiekvienas savo kryžių su tikėjimu, su viltimi ir, drįstu sakyti, su džiaugsmu!“ – kvietė kardinolas Audrys Juozas Bačkis.

Po šv. Mišių maldininkai liko klausyti karinių jūrų pajėgų pučiamųjų instrumentų orkestro.

Pal. J. Matulaičio atlaidų Marijampolėje pabaiga

Liepos 10 d.

„Visame ieškoti Dievo, visa kuo Dievui patikti“ – tai penktosios Pal. Jurgio Matulaičio iškilmių dienos tema. Ši diena buvo skirta pašvęstojo gyvenimo asmenims ir Lazdijų dekanato maldininkams.

Marijonų gimnazijos salėje konferenciją vedė *Pilnų namų* bendruomenės broliai pasidalijo mintimis apie tai, kaip Dievas padeda išsivaduoti iš priklausomybių

ir kaip žmogus atsiduoda tarnystei. Brolis Aleksandras apgailestavo, kad visuo­menė į narkomanus, alkoholikus dažniausiai atkreipia dėmesį tik tuomet, kai jie padaro kažką blogo. *Pilnų namų* bendruomenėje stengiamasi padėti patekusiems į priklausomybės pinkles. Brolis Aleksandras pabrėžė, kad tai įmana tik Dievui padedant, nes pats žmogus tampa nepajėgus kovoti su šia problema. Deja, dauguma ateinančiųjų į reabilitaciją netiki į Dievą, nesupranta, kodėl reikia melstis. Tad labai svarbu jiems skelbti Gerąją Naujieną ir rūpintis, kad ją išgirstų, priimtų. Evangelizuojama kiekvieną dieną. Bendraudami su pagalbos ieškančiais žmonėmis, broliai savo pavyzdžiu liudija Kristų. Pasak Aleksandro, *Pilnų namų* bendruomenėje ne visi ištvėria, bet jeigu čia pabuvęs nors truputėlį išmoksta melstis, jau yra žengtas žingsnis į jo atsivertimą. Anot brolio Karolio, prieš kelerius metus jis, nors ir būdamas krikščioniu, tikėjo horoskopais, labiausiai rūpinosi materialiais dalykais. Visą gyvenimą norėjo pabėgti nuo savęs, bijojo pasilikti vienas su Dievu, išvysti savo silpnybes. Pašaukimas atėjo tyloje, kai Dievas jam atskleidė jo buvusio gyvenimo kančią. Brolis Karolis priminė Evangelijos ištrauką apie žmones, kurie kviečiami napanorėjo atvykti į puotą. Jo teigimu, Dievas kasdien mus kviečia, tik ne visada atsili­piame į šį kvietimą. Tačiau ateina diena, kai pajunti norą atsilyginti Dievui už gautas iš jo dovanas, jomis dalytis su kitais.

Šv. Mišių koncelebracijai bazilikoje vadovavo vysk. Rimantas Norvila. Jose dalyvavo Lazdijų dekanato kunigai ir tikintieji, vienuoliškojo pašaukimo keliu einantys broliai ir seserys. Giedojo Kučiūnų parapijos giesmininkai. Homiliją pasakė kun. Valerijus Rudzinskas. Pasidžiaugęs besikuriančiomis Pal. Jurgio Matulaičio draugijomis, jis ypač pabrėžė vieną visiems šventie­siems būdingą dorybę – gailestingumą. Visi esame sužeisti, todėl mums reiki­a Dievo gailestingumo, kad būtume išgydyti. Kun. Valerijus kvietė visada prisiminti, kad kiekvienas esame Dievo išrinktasis, jo vaikas, jam brangus, jo mylimas ir globojamas. Taip pat ragino ir patiems mokytis gailestingumo.

Liepos 11 d.

Šeštąją Pal. Jurgio Matulaičio minėjimo dieną Marijampolės baziliką aplankė gausus būrys piligrimų iš Varmijos arkivyskupijos (Olsztyn, Lenkija), pėsčiomis keliaujančių į Vilniaus Aušros Vartų šventovę. Tai jau aštuonioliktoji tokio pobūdžio piligrimystė. Piligrimai meldėsi prie pal. Jurgio Matulaičio relikvi­jų ir aukojo šv. Mišias, kurių pabaigoje juos pasveikino Kauno arkivyskupas metropolitas Sigitas Tamkevičius, palinkėjęs gražios piligrimystės ir pakvietęs apsilankyti Šiluvoje, kur šiemet bus minimos 400-osios Švč. Mergelės Marijos apsireiškimo metinės. Sveikinimo žodį maldininkams iš Lenkijos tarė ir Vilka­viškio vyskupas Rimantas Norvila. Kunigas iš Lenkijos, atsakingas už šią pi­ligriminę kelionę, maldininkų ir savo krašto vyskupo vardu visiems padėkojo už šiltą sutikimą ir sakė, jog piligrimystėje melsis ir aukosis ir už mus.

Ši diena buvo skirta ligoniams ir medikams bei Prienų dekanato tikintiesiems, o jos šūkis – „Tegu viskas būna Dievo garbei: visi sopuliai, sielvartai, kentėjimai“ („Užrašai“, 1912 11 18). Konferenciją Marijonų gimnazijoje vedė ses. Albi­na Pajarskaitė MVS. Ji priminė pal. Jurgio Matulaičio sudėtingomis istorinėmis aplinkybėmis nueitą gyvenimo kelią, pasidalijo prisiminimais apie Atgimimo pradžioje vykusias beatifikacijos iškilmes, kvietė įsiklausyti į palaimintojo ra­ginimą „visame kame Dievo ieškoti, visą ką dėl didesnės Dievo garbės daryti, į viską Dievo dvasią įnešti ir viską ją perimti“ („Užrašai“, 1910 10 14).

Šv. Mišioms bazilikoje vadovavo Kauno arkivyskupas metropolitas Sigitas Tamkevičius. Koncelebravo vysk. Rimantas Norvila ir vysk. Juozas Žemai-

paslėptų daiktų. Atlikę šią užduotį vai­kai su savo būrelių vadovais, išsitraukę vieną mintį iš himno meilei, turėjo kuo išraiškiau ją pristatyti.

Kelionės su Pauliumi trečiąją stovyklos dieną gilintasi į jo mintį: „Gyvenkite dva­sia ir nepasiduokite blogiui“. Šios dienos katechezės metu vadovai provokavo vaikus diskutuoti apie tai, kaip užkirsti kelią blogiui. Taip pat stovyklautojai rašė ant lapelių savybes, kurių jiems trūksta ir kurias norėtų įgyti. Šios dienos vakaro programa buvo labai originali, nes kiekvienas būrelis turėjo įveikti apie 4,5 km atstumą, atlikdamas neįprastas užduotis, kurios buvo užslėptos kaip kasdieniškos ir tikroviškos situacijos.

4-ąją dieną visus vienijo šv. Pauliaus ragi­nimas: „Visi tikintieji į Kristų sudaro vie­ną kūną“. Tos dienos katechezės metu stengtasi padėti vaikams suprasti, kaip svarbu surasti žmonių bendrų bruožų, savybių ir vertybių, kad būtų įmanoma susišnekėti šiandienos pasaulyje. Vaikai būreliuose pasiskirstė po du ant nupieš­tų apskritimų rašė, kas tarp jų bendra ir kas skirtinga. O per vakaro programą kiekvienas būrelis, išsitraukęs skirtingą šalį – Afriką, Arabiją, Japoniją, Indiją ar Meksiką, turėjo pristatyti ją remdamasis tos šalies tradicijomis ir atnešti iš įvairių lauko ir miško gėrybių pačių padarytą dovaną. Šis vakaras buvo skirtas apaš­talo Pauliaus 2000-ajam gimtadieniui. Vakaro programa pasibaigė tautų aga­pe – naktipiečiais.

Įžengę į 5-ąją stovyklos dieną su apaš­talu Pauliumi, stovyklautojai gavo dar vieną žinią: „Kovokite dėl nevystančio vainiko“. Katechezės metu vadovai kvie­­tė susimąstyti, kodėl skubame per gy­venimą nepastebėdami vieni kitų. Vai­kai piešė savo gyvenimo kelią, kuriame žymėjo svarbiausius jo įvykius – tiek gerus, tiek liūdningus. Šiuos savo gyvenimo kelius aukojo Dievui šv. Mišių metu. Vakare savo fizinę ir vidinę ištvėrmę išbandė sporto šventėje – olimpiadoje „Gudyniškė 2008“. Vaikai galėjo varžytis disko metimo, baudų mėtymo, šokinė­jimo per virvutę, kamuoliuko metimo į tolį, ieties metimo, krepšinio kamuolio

metimo per save rungtyse bei tinklinio varžybose. Po šių rungčių surengtos tinklinio varžybos ir estafetė su vadovais. O vakaro siurprizas – visų stovyklautojų ir vadovų virvės traukimas su 115 arklių jėgos turinčiu visureigiu.

Kelionei artėjant link pabaigos, 6-ąją dieną, stovyklautojai apmąstė paskutinę apaštalo Pauliaus atsiųstą žinią: „Nebūkite vienas kitam ką nors skolingi išskyrus tarpusavio meilę“. Katechezės metu vadovai ragino vaikus gyventi tarpusavio meile. Prisimintos visų dienų temos bei simbolinė kelionė su apaštalu Pauliumi ir visais stovyklautojais. Vaikai ant lapų rašė įsimintinas akimirkas. Vakaro programoje dėkojo stovyklos vadovams ir visiems, kurie su jais buvo visą šį laiką. Vaikai paruošė atsiveikinimo programėles ir parodė savo talentus, o vadovai išradingai suvaidino įsimintas stovyklos akimirkas, kurių tikrai čia netrūko.

Paskutinįją stovyklos dieną visi stovyklautojai Bagotosios bažnyčioje meldėsi kartu su parapijos žmonėmis. -ds-

Marijos apsiireiškimo Šiluvoje minėjimas Vašingtone

Ne tik Lietuvoje, bet ir kiekviename didesniame lietuvių išeivių telkinyje tautiečiai šįmet mini Marijos apsiireiškimo Šiluvoje 400 metų sukaktį. Birželio 29 d. į sekmadienio šv. Mišias Vašingtone susirinko lietuviai iš Vašingtono, Baltimorės ir plačios apylinkės.

Šios sukakties proga į JAV sostinę iš Čikagos buvo pakviestas kun. dr. Kęstutis Trimakas. Kadangi tą sekmadienį buvo Šv. Petro ir Pauliaus šventė, kunigas sakdamas pamokslą pirma prisiminė šiuos du didžius apaštalus. Jis teigė, kad po visų apaštalų mirties Dievas leido Švč. M. Marijai iš dangaus ypatingais apsiireiškimais įsiterpti į žmonijos išganyimo istoriją. Šiluvoje apsiireikusi Marija norėjo sustiprinti lietuvių tautą, kad ji būtų ištikima Kristui ne tik tuo metu, bet ir visais laikais. Kun. K. Trimakas pakvietė šv. Mišių dalyvius Šiluvos malda pasiaukoti Dievo Motinai ir jos Sūnui.

tis MIC, Prienų dekanato ir kiti kunigai. Giedojo Išlaužo parapijos choristai. Homiliją sakęs vysk. Juozas Žemaitis MIC kvietė sekti pal. Jurgio Matulaičio pavyzdžiu ir iš Švč. Mergelės Marijos mokytis eiti kančios keliu. Ganytojas pabrėžė, jog labai svarbu, kad šalia ligonio, kenčiančiojo būtų žmogus, kuris ištartų gerą žodį, paguostų. Dėkojo tiems, kurie vykdo meilės tarnystę gydydami, slaugydami, globodami ligonius. Kreipdamasis į kamuojamus ligų, vyskupas sakė, jog jie yra Bažnyčios jėga, savo maldomis gydanti sužeistas širdis. Susirinkusiuosius paragino savo kančiai, aukai suteikti prasmę. Vysk. Juozas Žemaitis MIC taip pat pasidalijo mintimis apie rašytoją Jurgą Ivanauskaitę ir poetę Salomėją Nėrį, kurios sunkiai susirgusios sugrįžo pas Dievą. Baigdamas homiliją, palinkėjo parsinešti pasiryžimą savo malda, kančios auka paremti Bažnyčios reikalus ir taip įprasminti gyvenimą.

Liepos 12 d.

„Tarnaukime atvira širdimi“, – tokie žodžiai iš Palaimintojo „Užrašų“ buvo skirti vaikų ir jaunimo bei Marijampolės dekanato dienai, kuri prasidėjo šv. Mišiomis už vaikus prie Pal. Jurgio Matulaičio altoriaus Marijampolės bazilikoje. Jas aukojo kun. Juozas Fakejovas. Skambėjo Marijampolės Šv. arkangelo Mykolo parapijos vaikų choro atliekamos giesmės. Po šv. Mišių vaikai vyko į Palaimintojo tėviškę Lūginėje. Čia prie koplyčios, vadovaujami ses. Daivos Staskevičiūtės SF, kartu su tėvais giesmėmis šlovino Dievą, žaidė žaidimus, dalyvavo kūrybinėje programoje, šoko ir dainavo kartu su etnografiniu ansambliu „Piemenukai“. Šio džiugaus pal. Jurgio Matulaičio minėjimo pabaigoje į dangų buvo paleisti įvairiaspalviai aitvarai.

Konferenciją Marijonų gimnazijos salėje vedė kun. Kęstutis Brilius MIC. Lektorius pasidalijo mintimis apie krikščionišką auklėjimą, tėvų ir vaikų bendravimą. Jis priminė, kad tėvo ir motinos asmenybės, jų tarpusavio santykiai, etika padeda pamatą vaiko pažiūroms. Lektorius atkreipė dėmesį, jog kartais net ir tvarkingų šeimų vaikai stokoja atsakomybės, nori, kad kažkas kitas už juos planuotų gyvenimą. Jis pabrėžė, kad sveika ir tvirta krikščioniška pasaulėžiūra ugdo brandžią asmenybę, sugebančią spręsti įvairias išskylančias problemas.

Šv. Mišias bazilikoje aukojo vysk. Rimantas Norvila, vysk. Juozas Žemaitis MIC, Marijampolės dekanato ir kiti kunigai. Giedojo Marijampolės bazilikos jaunimo choras. Homilijoje kun. Kęstutis Brilius MIC priminė, kad kiekvienas iš mūsų, panašiai kaip pal. Jurgis, pagal savo sugebėjimus darbais ir žodžiais turime dabartyje liudyti Dievo karalystę.

Po pietų bazilikos šventoriuje būrėsi jaunimas, besiruošias į žygį Lūginėn. Jau ne pirmus metus šią kelionę organizavo katechetė Dalia Vičkačkaitė, kuriai talkino Aurimas Galianovas. Kalvarijos jaunimas ketvirtį metų į šį žygį iš savo parapijos ateina pėsčiomis. Kelerius metus jame dalyvauja Vilkaviškio, Panemunės, Lekėčių, Marijampolės parapijų jaunimas. Šiomet pirmą kartą prie jo prisidėjo Marijampolės jaunieji maltiečiai. Piligrimai pasimeldė prie Pal. Jurgio Matulaičio altoriaus Marijampolės bazilikoje ir, palaiminti parapijos klebono kun. Andriaus Šidlausko MIC, su giesmėmis ir maldomis patraukė Lūginės link.

Lūginėje jaunimas dalyvavo šv. Mišiose, kurias aukojo kun. Vytautas Mazirskas ir kun. Rimantas Simanavičius. Po to visi, pasistiprinę kareiviška koše, dirbo grupelėse, linksminosi liaudiškoje vakaronėje, kurią vedė Sūdumos vidurinės mokyklos etnografinis ansamblis. Vėlai vakare visi dalyvavo Valandų liturgijoje ir Švč. Sakramento adoracijoje.

Liepos 13 d.

Paskutinę ir pagrindinę iškilmių dieną melstasi už parapijų dvasinį atsinaujinimą. Jos tema pasirinkti pal. Jurgio Matulaičio žodžiai: „Kad įmanytumė, visą pasaulį į dangų pakeltume“ („Užrašai“, 1911 01 25). Iškilmingoms šv. Mišioms vadovavo Panevėžio vyskupas Jonas Kauneckas, koncelebravo apaštališkasis nuncijus arkiv. Peteris Stephanas Zurbriggenas, Kaišiadorių vyskupas Juozas Matulaitis, Telšių vyskupas Jonas Boruta SJ, Vilkaviškio vyskupas Rimantas Norvila, vyskupai emeritai Juozas Preikšas ir Juozas Žemaitis MIC, Kauno arkivyskupo augziliaras vysk. Jonas Ivanauskas ir būrys kunigų. Giedojo Marijampolės bazilikos choras.

Šv. Mišių pradžioje tikinčiuosius pasveikino apaštališkasis nuncijus arkiv. Peteris Stephanas Zurbriggenas, pakviesdamas dėkoti Dievui už pal. Jurgio asmenyje Lietuvai suteiktą didelę dovaną ir melsti, kad šio palaimintojo užtariamai liktume ištikimi Krikšto pažadams. Pamoksle Telšių vyskupas Jonas Boruta SJ ypač pabrėžė pal. Jurgio Matulaičio veiklą socialinėje srityje, siekiant ją atnaujinti Kristaus dvasia. Iškilmingos pamaldos baigtos Viešpaties pagerbimu Eucharistinėje procesijoje, kuriai vadovavo Kaišiadorių vyskupas Juozas Matulaitis.

Agapės metu vienuolyno kiemelyje tikintiesiems nuotaikingai grojo Trakiškių kaimo kapela.

-rs-

Karmelio kalno Švč. Mergelės Marijos (Škaplierinės) atlidai

Liepos 18–20 d. Šiaulių vyskupijos Linkuvos parapija šventė Karmelio kalno Švč. Mergelės Marijos (Škaplierinės) atlidus. Parapijos klebono kun. Sauliaus Paliūno kasdienio darbo, naujų idėjų dėka ši šventė būrė ir vienijo visą Linkuvos parapijos bendruomenę.

Škaplierinės atlidai Linkuvoje prasidėjo ketvirtadienį – liepos 17 d. Po šventųjų Mišių tikintieji, vadovaujami kunigo Sauliaus Paliūno, pirmą kartą dalyvavo naktinėje žvakių procesijoje Linkuvos gatvėmis. Procesijos metu buvo kalbamas rožinis, giedama giesmė Švč. Mergelei Marijai. Eisena su žvakėmis, tik jau kitomis Linkuvos gatvėmis, buvo kartojama ir penktadienio bei šeštadienio vakarą. Parapijai priklausančios kaimo bendruomenės irgi nebuvo užmirštos: kiekvieną vakarą vis kita kaimo bendruomenė buvo atsakinga už procesiją. Nedalyvavusieji eisenoje procesijos dalyvius sutiko šalia savo kiemo vartų. Vieni laikė rankose žvakes, kiti – Švč. Mergelės Marijos paveikslus, šventųjų paveikslėlius, statulėles. Neįgalūs, vyresnio amžiaus, ligoti žmonės žvelgė pro atviras namų duris. Ne vieno sutiktojo akyse buvo matyti ašaros. Šeštadienį dėkodamas visiems dalyvavusiems, kunigas Saulius Paliūnas sakė, kad tai buvo ne tik žvakių procesija, bet ir piligrimystė, žadinusi Linkuvą prisikelti. Po kiekvienos procesijos rinktasi į gegužinę. Ir čia klebonas neatsiskyrė nuo žmonių.

Liepos 18 dieną taip pat pašventinti Linkuvos socialinių paslaugų centro savarankiško gyvenimo namai. Pašventinimo ceremonijoje dalyvavo socialinės apsaugos ir darbo ministrė Vilija Blinkevičiūtė, Seimo narys Jonas Juozapaitis, Pakruojo rajono meras Saulius Gegeckas ir kiti valdžios atstovai.

Atlaidų dienomis šv. Mišias aukojo, išpažinčių klausė ne tik Šiaulių vyskupijos kunigai. Buvo atvykęs prelatas kun. Alfonsas Jurkevičius iš Lenkijos, Vro-

Po šv. Mišių salėje susirinkusieji klausė kun. dr. K. Trimako paskaitos. Kunigas palygino Šiluvos Marijos apsireiškimą su kitais apsireiškimais ir atskleidė ypatingą Marijos ir Dievo rūpinimąsi paskutine Europoje pakrikštyta tauta. Marija apsireiškė Europoje reformacijos sukeltos krizės metu. Pasak prelegento, Dievo Motina ieškojo ne kaltininkų, bet ištikimų Dievo Sūnaus garbintojų. Ir jų rado lietuvių tautoje. Tai tikėjimu atgimę Radvilo Juodojo sūnūs Kristupas ir Jurgis, Leonas Sapiega, Pacai, Tiškevičiai, Giedraičiai ir paprasta nuoširdi liaudis. Šiluvos Marijos apsireiškimas turi besitęsiančią reikšmę mūsų tautai, kuri savo istorijoje vis patiria skaudžių smūgių. Ir dabar, po sovietų okupacijos bei religinės priespaudos, ji dar neatsigauja nei dvasiškai, nei morališkai. Marija ir šiandien kviečia lietuvių tautą į dvasinį atgimimą. Tik prisidedant prie šio dvasinio atgimimo įprasminamas Šiluvos apsireiškimo minėjimas 400 metų sukakties proga.

Minėjimą surengė Lietuvių katalikų misija Vašingtone, organizavimui vadovavo Kęstutis A. Čižiūnas. Programą salėje vedė Sigita Naujokaitienė. Tą sekmadienį į Vašingtoną teikti Krikšto sakramento atvyko ką tik grįžęs iš Lietuvos kun. Arvydas Žygas.

-kasp-

Šiluvos Marijos paveikslo kelionė

Šiluvos Dievo Motinos paveikslo kopija į Kauno Šv. Mikalojaus (benediktinių) bažnyčią atkeliavo liepos 6 d. iš Šv. Juozapo parapijos. Iškilmingai giedant *Salve Mater Misericordiae*, su procesija paveikslą pasitiko seserys benediktinės, Šv. Mikalojaus bažnyčios rektorius mons. Vytautas Sidaras, Šilainių Šventosios Dvasios parapijos klebonas kun. Emilis Jotkus, taręs sveikinimo žodį, ir būrelis bažnyčios lankytojų.

Prieš šv. Mišias buvo giedama Švč. M. Marijos litanija ir Marijos valandos. 12 val. iškilmingoms šv. Mišioms vadovavo kun. Emilis Jotkus, koncelebravo Kauno I dekanato vicedekanas

kun. Evaldas Vitulskis ir mons. Vytautas Sidaras. Po šv. Mišių ir Dieninės bažnyčioje vyko sakralinės muzikos koncertas Šiluvos Dievo Motinos garbei, o vakare – animacijų valanda vaikams.

Seserys benediktinės ir rektorius bažnyčios lankytojus kvietė dalyvauti paveiklo sutikimo programoje, kuri buvo parengta iš anksto. Savaitės programa, taip pat įdomi šventovės bei vienuolyno istorija buvo pristatyta ir *Marijos radijo* klausytojams. Visą savaitę prieš šv. Mišias, bažnyčios rektoriaus vadovaujami, tikintieji buvo kviečiami kalbėti Šiluvos Marijos litaniją.

Šiluvos Dievo Motinos paveiklo kopijos viešnage bažnyčioje sutapo ir su seserims benediktinėms labai svarbia šv. Benedikto iškilme. Liepos 11 d. 12 val. per iškilmingas šv. Mišias benediktinių oblatų pažado apeigoms vadovavo t. Samuelis Russel OSB.

Liepos 12 d. 17 val. buvo giedamas bizantinis himnas Dievo Motinos garbei *Akatistas*. Iškilmingoms pamaldoms vadovavo Kaišiadorių katedros vikaras kun. Algirdas Akelaitis.

Liepos 13 d. po iškilmingų šv. Mišių Šiluvos Dievo Motinos paveiklo kopija buvo išlydėta į šv. Gertrūdos bažnyčią.

Telšių vyskupijos ministrantų stovykla

Birželio 25–29 d. Telšių kunigų seminarijoje vykusioje ministrantų stovykloje iš įvairių Telšių vyskupijos parapijų dalyvavo keturiasdešimt 11–13 metų šv. Mišių patarnautojų. Stovyklai vadovavo Janina Šalkauskytė ir Rita Dirgėlaitė. Joms talkino klierikai Vytautas Liesis, Justinas Palubinskas, Vaidas Gadeikis, Viktoras Daugėla, Donatas Liutika, vadovavę po aštuonetą suskirstytiems vaikų būreliams. Pirmąją dieną vaikai susipažino savo būreliuose. Vakare šv. Mišias aukojo ir pamokslą pasakė J. E. Telšių vyskupas Jonas Boruta SJ. Vakare surengtas prisistatymo vakaras. Antrąją dieną stovyklautojai Telšių

clavo; tėvai karmelitai: kun. Tjeu Timmermansas iš Olandijos ir kun. Felixas M. Schandlas iš Vokietijos. Kaip ir kiekvienais metais pėsčiomis atėjo Joniškėlio jaunimas. Skaitinius šv. Mišių metu skaitė Lietuvos radijo ir televizijos spaudos apžvalgininkas Juozas Šalkauskas. Susirinko karmelitų bičiuliai.

Pagrindinę atleidų dieną, liepos 20-ąją, prie Linkuvos seniūnijos sutiktas vyskupas Jonas Kauneckas. (Šiaulių vyskupas Eugenijus Bartulis buvo išvykęs į Pasaulio jaunimo dienas Sidnėjuje.) Vyskupas J. Kauneckas, laimindamas iš šalių sustojusius žmones, ėjo link šventoriaus, kur jį pasitiko parapijos klebonas ir kiti į atlaidus atvykę kunigai. Bažnyčioje vyskupas pasidžiaugė aukosias Mišias Linkuvos bažnyčioje, kuri turi glaudžių sąsajų su Panevėžio vyskupija. Ši parapija kadaise priklausė Panevėžio vyskupijai, joje pakrikštytas pirmasis Panevėžio vyskupas Kazimieras Paltarokas. Pamoksle ganytojas kreipė visų dėmesį į sekmadienio – Viešpaties dienos šventimą. „Paskutiniąją kūrimo dieną Dievas šventė“, – sakė vyskupas. Taip pat ir žmogus, norėdamas užbaigti savo darbus, turi skirti laiko šventimui. Lietuvoje, pasak vyskupo, labai daug negerovių: pykčio, apgavysčių, skyrybų, korupcijos, girtuoklystės... Visa tai todėl, kad darbas nebaigiamas šventimu. Šventadienis veda į dangų. „Ar tai gali vesti į dangų, jei šventadienį geriamo ar mėžiame mėšlą?“ – klausė vyskupas.

Po šventųjų Mišių Linkuvos klebonas, parapijiečiai, Pakruojo rajono administracija, Katalikių moterų draugija sveikino vyskupą 70 metų jubiliejaus proga. Parapijiečiai dėkojo savo klebonui už atlaidų organizavimą.

-irat-

Jaunimo šventė Marijampolėje

Liepos 15–20 d. Sidnėjuje vyko XXIII Pasaulio jaunimo dienos, kurių tema buvo pasirinkti Jėzaus žodžiai: „Kai ant jūsų nužengs Šventoji Dvasia, jūs gaušite jos galybės ir tapsite mano liudytojais“ (*Apd 1, 8*). Į šį renginį suvažiavo jaunimas iš įvairių pasaulio kraštų, kad būdami kartu stiprintų ir brandintų savo tikėjimą. Lietuvos delegacijos gretose buvo ir apie 20 Vilkaviškio vyskupijos atstovų. Kadangi dėl didelio atstumo į Sidnėjų negalėjo išvykti gausenės būrys, Vilkaviškio vyskupijos jaunimo centras pakvietė jaunus tikinčiuosius liepos 19 d. susirinkti į Marijampolę ir čia drauge švęsti šį pasaulinį renginį.

Vadovaujant aktoriams Daivai Rudokaitei ir Arūnui Žemaitaičiui, iškilmingas šventės atidarymas vyko Marijampolės šv. Arkangelo Mykolo bazilikoje, šia proga išpuoštoje tiek viduje, tiek ir iš lauko. Tačiau labiausiai bažnyčią papuošė apie 600 Vilkaviškio vyskupijos įvairių parapijų jaunų tikinčiųjų, sutartine giesme šlovinusių Dievą. Nuskambėjo ir XXIII Pasaulio jaunimo dienų himnas lietuvių kalba.

Dalyvius pasveikino Vilkaviškio vyskupas Rimantas Norvila, Marijampolės savivaldybės vicemeras Vidmantas Brazys. Jaunimas buvo supažindintas su ankstesnių Pasaulio jaunimo dienų istorija. Dviejuose ekranuose demonstruota vaizdinė medžiaga, iš Sidnėjaus gautos fotografijos. Gyvu žodžiu apie patirtį 2005 metais Kelne (Vokietija) vykusiose Pasaulio jaunimo dienose pasidalijo Aurika Kajokaitė. Vėliau ekranuose pasirodė tiesioginės transliacijos vaizdai iš Sidnėjaus, kur tuo metu jau buvo švenčiama iškilminga vakaro vigilija, kuriai vadovavo popiežius Benediktas XVI.

Po pietų jaunimas galėjo pasirinkti temines grupes, kurių pasiūlyta dvidešimt. Dalis jaunų žmonių šį laiką praleido vyskupijos Pastoracijos centro kopyčioje,

kartu adoruodami Švč. Sakramentą. Aušra Adomavičiūtė ir Lina Mažeikaitė pasakojo apie apaštalą Paulių, parodydamos, kaip per jį kalbančiame Dievo žodyje galima ieškoti atsakymo ir į šiandienos problemas. Kun. Miroslavas Dovda supažindino su piligrimystės tikslais ir būdais. Aktorė Violeta Mičiulienė žaidimų forma mokė atrasti bendravimo dovaną. Dalia Vičkačkaitė ir Vilmantė Kumpikaitė pristatė Taizė bendruomenę, Raminta Bubnytė su bendraminčiais – prevencinę „Sniego gniūžtės“ programą, Martynas Darškus ir Eglė Velykytė – Ateitininkų federaciją. Danutė ir Gediminas Olsevičiai kalbėjo apie bendruomeniškumą, kurio galima pasimokyti iš bičių gyvenimo. Besidomintys istorija buvo pakviesti apsilankyti Marijampolės kraštotyros muziejuje. Kun. Mindaugas Martinaitis papasakojo, ką Šventasis Raštas kalba apie medį, ir pamokė drožybos, o dailininkas Vaclovas Vekerotas – tapybos. *Pilnų namų* bendruomenės broliai kalbėjo apie Šventosios Dvasios dovanas. Kun. Antanas Matusevičius pasakojo apie vidinio išgydymo ir išlaisvinimo tarnystę. Vyskupijos šeimos centro vadovė Lina Braukylienė vedė pokalbį apie meilę, lytiškumą. Kun. Arūnas Simonavičius kalbėjo apie draugystę, žodžio galią ir palaimą. Marijampolės kolegijos dėstytoja Sidona Pudinskienė supažindino su grigališkojo choralo giedojimu. Ausma Sakalauskaitė mokė įsiklausyti į save, kad būtų galima lengviau išgirsti ir kitą. Pažinti save ir kitus, bendrauti, būti kūrybiškiems ir spontaniškiems padėjo aktorė Daiva Rudokaitė. Veikliųjų žmonių bendrijos nariai dalijosi liudijimais apie gyvenime patirtą Dievo meilę. Jaunimas taip pat turėjo galimybę aplankyti prieš pora savaitių Lietuvos prezidento Kazio Griniaus memorialiniame muziejuje atidarytą parodą, pristatančią arkiv. Jurgio Matulaičio paskelbimo palaimintuoju istoriją.

Pavakare visi susirinko į Marijampolės baziliką, kur šv. Mišioms vadovavo Vilkaviškio vyskupas Rimantas Norvila. Koncelebravo vysk. Juozas Žemaitis MIC ir būrys kunigų. Pamokslo metu vysk. Rimantas Norvila kalbėjo apie Šventosios Dvasios reikšmę Bažnyčios ir kiekvieno tikinčiojo asmeniniame gyvenime.

Renginys baigtas marijonų vienuolyno kiemelyje vykusiu koncertu, grojo grupės „Gyvai“ ir „Sweetsalt“ iš Vilniaus bei „Kitava“ iš Šiaulių.

-kapn-

Telšių vyskupijos kunigų rekolekcijos

Liepos 14–16 d. Šv. Antano Paduviečio katedroje Telšių vyskupijos kunigams rekolekcijas vedė t. Arvydas Jakušovas SJ. Per visas tris rekolekcijų dienas kunigai kartu meldėsi, adoravo Švč. Sakramentą. Rekolekcijų vedėjas, analizuodamas apaštalo Pauliaus laiškus, kiekvieną dieną kvietė kunigiškojo pašaukimo ir šios tarnystės esminius momentus apmąstyti būtent tautų apaštalo Pauliaus mokymo šviesoje. Kiekvieną rekolekcijų dieną susirinkę kunigai su savo ganytoju J. Boruta SJ aukėjo šv. Mišias, kurių metu pamokslą savo kunigams sakydavo pats vyskupas. Paskutinę rekolekcijų dieną šv. Mišias kartu su Telšių vyskupu bei kunigais aukėjo ir vyskupas emeritas A. Vaičius. Po šv. Mišių visi rekolekcijų dalyviai dėkojo rekolekcijų vedėjui kun. A. Jakušovui SJ už išsakytas mintis ir išsamų apaštalo Pauliaus mokymo pristatymą, padėjusį iš naujo pažvelgti į kunigiškąjį pašaukimą ir tarnystę šių dienų pasaulyje.

-kasab-

priešgaisrinėje tarnyboje iš arčiau susipažino su gaisrininkų darbu, jų technika. Šv. Mišias tą dieną aukėjo Kunigų seminarijos prefektas kun. Viktoras Ačas. Vakare aplankytas Telšių buities muziejus. Trečiąją dieną Paulius Auryla iš Vieksnių pasidalijo mintimis apie ministrantų svarbą parapijoje. Vakare Rainių koplyčioje šv. Mišias aukėjo prel. Juozas Šiurys. Ketvirtąją dieną „Džiugo“ vidurinės mokyklos salėje vaikai rungėsi sportinėse estafetėse. Vakare šv. Mišias Katedroje aukėjo vikaras Renatas Liuberskis, o pamokslą pasakė diak. Viktoras Dirvonskis. Diena baigta talentų vakaru. Stovyklautojai kiekvieną dieną atlikdavo kūrybines užduotis pagal tos dienos užsiėmimo temą, dalyvavo liturginėje praktikoje, giedojimo repeticijose. Ministrantai išvyko namo sekmadienio popietę po kartu švęstų šv. Mišių Katedroje.

-vd-

Keliais žodžiais

Jonava. Liepos 20-oji Šv. apašt. Jokūbo parapijos bendruomenei buvo dviguba šventė. Tą dieną buvo švenčiami parapijos globėjo Šv. apašt. Jokūbo atlydai ir minimas altariato jubilato monsinjoro Vincento Pranckiečio kunigystės 60 metų jubiliejus. Šioje parapijoje dvasininkas darbuojasi jau 34 metus. Iškilmės pradėtos procesija aplink bažnyčią su Švč. Sakramentu. Šv. Mišias aukėjo monsinjoras kartu su savo kurso draugais. Per pamokslą jubilato kurso draugas kanauninkas Bronius Antanaitis parapijiečiams priminė V. Pranckiečio biografiją, dalijosi mokslo laikų prisiminimais. Per šv. Mišias skambėjo Lietuvos nacionalinės filharmonijos solistės Juditos Leitaitės atliekamos giesmės. Po pamaldų mons. V. Pranckietį sveikino bažnytinių ir visuomeninių organizacijų atstovai, draugai, artimieji. Po to bažnyčios šventoriuje tikintiesiems buvo surengta agapė ir pristatyta naujausia mons. V. Pranckiečio knyga „Padraugaukime“. Čia taip pat netilo sveikinimo žodžiai, susirinkusiuosius linksmino Čičinų, Upninkų, Jonavos „Bočių“, Liepių kaimo kapelos. -bs-

KRYŽIAUS AKISTATA

22 eilinis sekmadienis (A)

Jer 20, 7–9; Rom 12, 1–2; Mt 16, 22–27

Iš visų pusių persekiojamas pranašas Jeremijas suvokia, kad jo nelaimės kyla dėl pranašavimo, kurio jis imasi iš klusnumo Dievui. Išsekintas persekiojimų pranašas bando užslopinti Viešpaties įkvepiamus žodžius, tačiau jo širdyje veikianti didesnė galia verčia jį toliau kalbėti ir skelbti. Norom nenorom jis tęsia savo misiją ir patiria skausmingus savo veiklos padarinius.

Mums gali susidaryti įspūdis, jog jo viduje veikianti jėga pažeidžia pranašo laisvę. Vis dėlto Jeremijas savo veiksmais nesipriešina Dievui – jis tik norėtų, kad Dievas veiktų kitaip. Jeremijas iš esmės priima Viešpaties valią, tačiau drauge skausmingai skundžiasi dėl išgyvenamų kančių. Pranašas jaučia, kad atsisakydamas paklusti Dievui jis sunaikintų pats save. Tačiau ir paklusdamas patiria svaiginamą nebūties grėsmę: tai bauginanti kūrinių akistata su begaline Būtimi. Evangelijoje apie tai sakoma: „Kas pražudo gyvybę dėl manęs, tas ją atras.“ Vidinis Jeremijo ginčas ragina mus apmąstyti savo santykį su Dievu. Dievas vienaip ar kitaip užmezga dialogą su kiekvienu žmogumi. Šis dialogas būna paženklintas net tragiškos įtampos, kaip Jeremijo atveju, tačiau per šį dialogą realizuojama krikščioniškoji tapatybė.

Sekdami Jėzų, nešame kryžių – tai reiškia sąmoningai išgyvename mūsų kasdienybėje glūdinčią įtampą. Viena vertus, trokštame pilnatvės, o drauge ne kartą pakeičiame šį dieviškąjį troškimą šio pasaulio pakaitalais. Kai amžinos meilės alkį bandome numalšinti jos pakaitalais, pakliūvame į nelaisvę. Polinkis siekti akimirksnio pasitenkinimo yra gajus ir gaivališkas. Dažnai jaučiamės bejėgiai, įklimpę į įpročių vėžes. Įprastinė mąstysena, elgesys, destruktivi savivalė gali būti keičiama tik ištvermingu darbu. Šio vidinio darbo tikslas leisti „būti Dievo suvedžiojamam“, pripažinti, kad jis savo meile „yra stipresnis ir nugalėjo“.

Jėzus žinojo, koks jo laukia likimas. Sulaukęs vyriško amžiaus brandos, žinojo, kad jo žemiškosios veiklos laikotarpis neilgas. Tik jis galėjo tai suvokdamas nepalūžti. Ačiū Dievui, nuo mūsų akių ateitis uždengta. Jėzui ateityje jo laukiantys išbandymai buvo žinomi, tačiau jis turėjo jėgų juos priimti ir jų nevengti. Su neįsivaizduojamu tvirtumu jis atsidavė dangiškojo Tėvo

valiai. Taip pat ir savo mokinius įspėja, kas jų laukia, atveria jiems kryžiaus slėpinį.

Mokinių vardu vėl prabyla Petras. Jis neseniai išpažino Jėzų – Mesiją, gyvojo Dievo Sūnų ir buvo palaimintas dėl šio apreiškimo. Šį kartą Petras iš Jėzaus gauna aštrų atkirtį. Kada Simonas yra Petras, o kada šėtonas? Abiem atvejais kalba taip pat mokinių vardu, išsako bendrą įsitikinimą. Petru jis išlieka tik išlikdamas vienybėje su Kristumi, tiek, kiek išreiškia Dievo mintį ir Kristaus tikrovę.

Kiek pagrįsti Petro įsivaizdavimai, dėl kurių jis bando atkalbėti Jėzų? Jo meilė Kristui susijusi ir su žemiškosios karjeros perspektyva. Suprantama, kad Petras nuogaštauja dėl galimos katastrofos: „Nieku gyvu, Viešpatie, tau neturi taip atsitikti.“ Jėzus aštriai reaguoja todėl, kad įžvelgia Petro žodžiuose glūdinčius spąstus. Subardamas jis tarsi sako: „Tu nori vesti mane į pagundą.“ Petras tarsi sufleruoja jam kitokią būsimą maldą Alyvų kalne: „Tegu ši taurė mane aplenkia...“ Jėzus stipriai atsiriboja nuo Petro žodžių: Dievas mąsto kitaip nei tu ir kiti žmonės. Dievas nepagaili savo vienatinio Sūnaus, jis nori jį pašlovinti per kryžių ir mirtį.

Petro subarimas nereiškia jo atmetimo. Evangelijos lietuviškame vertime žodžiai „eik šalin“ taip pat apima kvietimą sekti Jėzumi naujai permaščius. Šią vietą, turėdami platesnį kontekstą, geriau suprasime perskaitę popiežiaus Benedikto XVI knygos „Jėzus iš Nazareto“ skyrių apie Petro išpažinimą ir Jėzaus atsimainymą.

„Kokia žmogui nauda, jeigu jis laimėtų visą pasaulį?“ Visais laikais žmogus siekė užvaldyti pasaulį. Jėzus tiesiogiai neprieštarauja šiam tikslui, tik iškelia nepatogų klausimą: kokia žmogui iš to nauda. Krikščionio požiūryje į pasaulį svarbiausia vieta tenka žmogui: jis yra pagrindinis veikėjas. Kristaus mokiniai nelinkę vien akiai žavėtis medžiagiais ir technologiniais laimėjimais, bet visada užduoda klausimą, kokią prasmę jie turi žmogui.

Jėzus plėtoja mintį toliau kritiškai klausdamas: „Kuo žmogus galėtų išsipirkti savo gyvybę?“ Atsakymas yra trumpas ir kategoriškas – jokia kaina. Žmogus yra neįkainojamas. Jo vertė negali būti lyginama su pasaulio laimėjimais. Priešingai, visa, kas laimima pasaulio tyrinėjimais, turi tarnauti žmogaus gėriui ir išganymui. Šie Jėzaus klausimai yra tikro krikščioniškojo humanizmo pamatas.

BROLIŠKAS PABARIMAS

23 eilinis sekmadienis (A)

Ez 33, 7–9; Rom 13, 8–10; Mt 18, 15–20

Mato evangelijos ištrauka apie brolišką sudrausminimą eina po Jėzaus palyginimo apie paklydusią avį. Pamokymui apie drausmę raktą duoda Tas, kuris džiaugiasi viena atrasta avele labiau negu nenuklydusiomis devyniasdešimt devyniomis.

Šiandienos žmonių pasaulėjautai įtakos turi nuolatinis veiksmingumo ir rezultatų siekis. Esame susikoncentravę į maksimalų veiksmingumą ir tikimės greitų rezultatų. Tai savaime nėra blogis, tačiau dažnai gyvenimo varžybose pritrūksta meilės ir rūpinimosi žmogumi, o tuomet padariniai būna tragiški. Mes kaip buldozeriai nustumiamė nuo kelio visa, kas neatitinka mūsų planų. Nušluojame tuos, kurie išdrįsta stoti mūsų ambicijų kelyje. Konkurencinga pasaulio nuostata diktuoja reaguoti į kiekvieną mums nusižengusį. Jėzus taip pat moko sudrausti klystančius, tačiau jo pamokymo motyvai nėra savanaudiški. Esminis skirtumas: geroji naujiena skiriama taip pat tiems, kurie mus sužeidžia. Spontaniškai esame linkę bėgti ir slėptis nuo agresoriaus. Tačiau sužeistiesiems pirmiems dera skelbti gailestingumą. Jėzus kviečia pirmiems ištiesti ranką ir skelbti jo gailestingumą: „Jeigu jis paklausys, tu laimėjai savo brolių.“

Dažai tenka tęsti užsibrėžtą darbą, ginti savo įsitikinimus nepaisant apkaltų ar šmeižtų. Labai gera padrausinti, apdovanoti kitą gaivinančiu, sušildančiu ir nušviečiančiu žodžiu. Tokie ugdantys žodžiai gali daryti stebuklus, jie turi kuriamąją galią. Tačiau šiandienos Evangelija mus ragina esant reikalui mokėti paprieštarauti ir pabarti.

Dažnai nenorime ir nemokame spręsti ginčų, šis žodis turi blogą reputaciją. Daugybė institucijų ir bendruomenių visiškai paralyžiuojamos, nes jų nariai nesugeba išgyventi konfliktų taip, kad iš to kiltų nauja bendravimo kokybė, krizė atnaujintų santykius. Daugybė santuokų iširo, nes sutuoktiniai neišmoko vaisingai ginčytis. Kai du laisvi asmenys konfrontuoja ir rodo tik apsimestinę vienybę, tai anksčiau ar vėliau sprogs ta ir virsta katastrofa.

Žinoma, ginčai, taip pat ir veidmainiški sutarimai gali būti bevaisiai. Kristaus kryžius yra Dievo ginčas su

žmogumi dėl žmogaus. Tai iš meilės kylantis konfliktas, teikiantis gyvybę. Tačiau egzistuoja ir kitoks ginčas – puolusio angelo atsisakymas tarnauti Dievui. Siekdami Kristaus šviesoje išgyventi konfliktą, turime išlikti Jėzaus artumoje, atvirai ir dėmesingai išklausti mums nemalonių dalykų, pripažinti savo klaidą ir ryžtis pasitaisyti. Net ir dedant pastangas konfliktas nebūna laisvas nuo žmogiškojo egoizmo ar puikybės. Čia į pagalbą ateina Dievo malonė ir sakramentai – jie padeda vaduotis iš tamsybių, padeda būti prieštaravimo ženklu dėl Kristaus, o ne dėl savimeilės.

Jėzus nesistebi, kad brolis nusižengia broliui, bet moko, kaip iverkti kaltę. Atkreipkime dėmesį, kad dėti pastangų dera ir įskaudinusiam ir įskaudintajam. Kaltasis savo veiksmu sužeidė save net labiau negu įžeistą brolių. Jam gresia didesnis pavojus, nes dėl savo nusižengimo jis rizikuoja išganymu. Būtent todėl įskaudintasis privalo imtis iniciatyvos. Jis neturi įpykę užsklęsti kaltojo jo kaltės akligatvyje. Jis turi padėti nusikaltusiam broliui išsivaduoti iš kaltės. Jėzus nustato tvarką, kurios, deja, krikščionys ne visuomet laikosi. Pirmiausia jis moko kalbėtis prie keturių akių. Tai turi būti meilingas bandymas atverti brolio sąžinę nuoširdumo ir atvirumo atmosferoje. Jei įspėjimas duoda gerų vaisių, galima džiaugtis laimėjus brolių. Jei pokalbis nepavyksta, reikia pasikviesti vieną ar du geranorius pagalbininkus kaip liudininkus. Tai reiškia, jog būtina stengtis išsakyti tiesą į akis, o ne šnabzdėtis už akių. Jei ir tai nepavyksta, įtraukiama visa bendruomenė. Tačiau Jėzus, būdamas realistas, žino, kaip žmogų apakina blogis ir užsklendžia beveik tarp neperžengiamų sienų.

Evangelistas Matas Jėzaus žodžius perteikia iškilmingu, jo žodžius sustiprinančiu *Amen*: „Iš tiesų sakau jums“. Apaštalai gali atrišti tai, ką jie patys surišo. Ką surišo Dievas, negali atrišti joks žmogus.

Matas priduria pamokymą apie bendrą maldą. Kai Jėzaus vardu susirenka du, trys ar net tūkstančiai žmonių, kai visus vienija mintis garbinti Dievą, kai krikščionys buriasi Dievo meilėje, yra bendrystės malonė. Tuo veiksmingai paliudijamas išganomasis Jėzaus buvimas. Kai kurie krikščionys apgailestauja, kad turi melstis drauge su kitais. Gal jie norėtų būti kažkokios privačios Bažnyčios nariai? Bendroje maldoje kitų buvimas netrukdo, priešingai, jis priartina mums Kristų.

XXIII Pasaulio jaunimo dienos Sidnėjūje

(KAP, KAI) Liepos 15–20 d. Sidnėjūje vyko XXIII Pasaulio jaunimo dienos, dalyvaujant popiežiui Benediktui XVI, šūkiu: „Kai ant jūsų nužengs Šventoji Dvasia, jūs gausite jos galybės ir tapsite mano liudytojais“ (Apd 1, 8). Jaunimo dienos dalyvavo 223 tūkst. užsiregistravusių jaunuolių, iš jų beveik pusė iš Australijos, kiti – iš įvairių 170 šalių. Renginiuose dalyvavo apie 4 tūkst. kunigų, 420 vyskupų ir 26 kardinolai. Apie tūkstantis kunigų per visą parą buvo pasirengę klausyti jaunimo išpažinčių. Per Jaunimo dienas Sidnėjūje vyko katechezės 29 kalbomis. Jų tematika sieta su Šventąja Dvasia. Per susitikimus parapijose aukotos Mišios, vyko diskusijos, Švč. Sakramento adoracija, buvo švenčiamas Sutaikinimo sakramentas. Surengtas Jaunimo festivalis su diskusijomis, koncertais. Jaunuoliams sudarytos galimybės susitikti su bažnytinių bendruomenių bei judėjimų atstovais. Įvairiose didmiesčio vietose įrengtose scenose koncertavo tiek profesionalūs muzikantai, tiek patys PJD dalyviai.

Pasaulio jaunimo dienų programos ašis buvo susitikimas su Benediktu XVI. Tai iki šiol ilgiausia Benedikto XVI kaip pontifiko kelionė. Susitikimuose su pasaulio jaunimu Šventasis Tėvas nuolat ragino pasitikėti Šventąja Dvasia ir atsiverti jos dovanoms. PJD renginius vainikavusių Mišių metu popiežius kalbėjo apie naują epochą, kurią gali sukurti naujoji krikščionių karta. Šios epochos sąlyga yra atsivėrimas Šventajai Dvasiai. Sidnėjūje popiežius taip pat susitiko su Australijos hierarchais, kitų religinių bendrijų atstovais. Australijos žiniasklaida, popiežiaus vizito išvakarėse cikliška kartojusi praeities dvasininkijos seksualinio piktnaudžiavimo tematiką, vėliau su nuostaba atsivėrė Pasaulio jaunimo dienų renginiams ir Benedikto XVI skelbtai žiniai.

Atvykimas

Atvykęs į Australiją popiežius liepos 13–16 d. ilsėjosi apie 40 km nuo Sidnėjaus prelatūrai *Opus Dei* priklausančiame *Kenthurst* studijų centre, kur galėjo grožėtis Australijos gamta. Tenykščių apsaugos pareigūnų prašomas popiežius priėmė ir palaimino jų bendradarbi, sunkiai vėžiu sergantį policininką.

Liepos 15 d. procesija su kryžiumi ir Dieno Motinos ikona buvo atidarytos XXIII Pasaulio jaunimo dienos. Atnešta taip pat tradicinė aborigenų žinių perdavimo lazda – simbolis, kad į susitikimą kviečiami ir senieji Australijos gyventojai. Homilijoje Sidnėjaus metropolitas kardinolas George'as Pellas pasveikino pirmiausia nuliūdusius, praradusius viltį jaunuolius.

Liepos 17 d. popiežius buvo oficialiai pasveikintas, po to meldėsi prie pirmosios Australijos palaimintosios ses. Marie MacKillop kapo, kalbėjosi su Australijos generaliniu gubernatoriumi Michaeliu Jeffery'ū ir premjeru Kevinu Ruddu, susitiko su aborigenų vyresniaisiais, laivu plaukė į pirmąjį susitikimą su jaunimu Barangaroo krantinėje.

Vyriausybės rūmų sode popiežių pasitiko Australijos gubernorius ir premjeras. Pirmoje viešoje kalboje Benediktas XVI išreiškė viltį, jog Pasaulio jaunimo dienos padės dvasiškai atsinaujinti Australijai ir Okeanijos Bažnyčiai, taip pat šalies gyventojams. Savo kalboje popiežius paaiškino Pasaulio jaunimo dienų prasmę. Šventasis Tėvas priminė šioje žemėje nuo seno gyvenusius aborigenus, kurie ir šiandien reikšmingai prisideda formuojant kultūrinį šalies kraštovaizdį. Jis pagyrė ryžtingus vyriausybės sprendimus, dėl kurių imtasi konkrečių žingsnių, leidžiančių visuomenei susivienyti ir puoselėti tarpusavio pagarbą. Priminę Australijos himno žodžius apie gausias gamtos dovanas, po-

piežius ragino saugoti aplinką ir atsakingai vartoti žemės išteklius. Premjeras Kevinas Ruddas popiežių pasveikino ne tik katalikų, bet ir visų gyventojų, taip pat aborigenų vardu. Jis sakė, kad popiežius kalba vargingiausiųjų vardu ir skelbia pasauliui labai reikalingą vilties žinią.

Šventasis Tėvas trumpai aplankė Šv. Juozapo kongregacijos seserų koplyčią šiauriniame Sidnėjūje. Ten valandėlę meldėsi prie Švč. Sakramento, po to nuėjo į šoninę koplyčią, kur yra palaimintosios Marie MacKillop (1842–1909) kapas. Škotijos imigrantų dukra Marie MacKillop, uoliai tarnavusi vargšams, įkūrė vienuoliją, daug ugdymo bei socialinės pagalbos įstaigų, tačiau taip pat turėjo atsispirti aštriam pasipriešinimui, net iš bažnytinės vyresnybės (vienu metu buvo net ekskomunikuota, ši bausmė atšaukta po penkių mėnesių). Po maldos popiežius palaimino susirinkusias seseris vienuoles. Tai buvo jau ketvirtasis popiežių apsilankymas prie palaimintosios kapo. Anksčiau ten meldėsi popiežius Paulius VI ir du kartus Jonas Paulius II.

Su politikais apie ekologiją ir tarpreliginį dialogą

Iš Šv. Juozapo vienuolyno popiežius nuvyko į Admiraliteto rūmus privačiai susitikti su generaliniu Australijos gubernatoriumi ir premjeru. Pasak Vatikano spaudos biuro direktoriaus kun. Federico Lombardi SJ, su abiem valstybės vadovais pokalbis trūko po pusvalandį. Per susitikimą su Australijos generaliniu gubernatoriumi Michaeliu Jeffery'ū popiežius kalbėjo apie aplinkosaugą ir vandens bei energijos išteklių vartojimą. Pagrindinė pokalbio tema su premjeru Kevinu Ruddu buvo tarpreliginis dialogas.

Popiežių sveikino aborigenai

Prieš įlipant į laivą, kuriuo Benediktas XVI turėjo plaukti į pirmąjį susitikimą su jaunimu, popiežių pasveikino aborigenų vyresnieji. Ceremonija

„Pasveikinimas šalyje“ reiškė, kad Šventasis Tėvas atvyksta kaip svečias, dvasinis tėvas, o ne kolonijinis valdytojas. Pakeliui į laivą Šventąjį Tėvą lydėjo grupė jaunų aborigenų, atlikusių sveikinimo šokį. Popiežiui buvo įteikta žalia šakelė, kokias laikė rankose šokėjai. Tokia pat ceremonija aborigenai liepos 15 d. pasitiko jaunuosius piligrimus Barangaroo krantinėje. Beveik valandą trukusį popiežiaus laivo reisą stebėjo PJD dalyviai ir Sidnėjaus gyventojai. Laive buvo šimto septyniasdešimties pasaulio šalių atstovai su savo vėliavomis, jaunimas šoko ir dainavo. Laivas praplaukė pro garsųjį Sidnėjaus operos pastatą. Popiežiaus laivą lydėjo keliolika kitų laivų.

Atvykus į įvairiaspalvėmis vėliavomis pasipuošusią Barangaroo krantinę, įvyko pirmasis popiežiaus susitikimas su PJD dalyviais. Išlipęs iš laivo, entuziastingai sveikinamas jaunimo, popiežius papamobiliu nuvažiavo prie altoriaus. Išlipęs iš papamobilio Šventasis Tėvas praėjo pro aborigenų garbės rikiuotę. Aborigenų šokis reiškė susirinkusiųjų vienybę. Pagiedojus aborigenų vaikų chorui, popiežių pasveikino Sidnėjaus arkivyskupas kardinolas George'as Pellas, taip pat Australijos vyskupų konferencijos pirmininkas Adelaidės arkivyskupas Philippas Wilsonas, priminęs jo pirmtakų Pauliaus VI ir Jono Pauliaus II lankymąsi Sidnėje. Žodžio liturgijos metu procesija iliustravo, kaip Geroji Naujiena pasiekia nedidelę Tokelau salą Ramiajame vandenyne. Dievo žodžio knyga buvo nešama dėkle, panašiai me į tradicinę Tokelau valtį, ir giedama apie Dievą – Žveją.

Savo homilijoje Benediktas XVI ragino jaunuolius, esančius Bažnyčios gyvenimo paribyje, atsiverti Kristaus meilei ir pripažinti Bažnyčią savo namais. Popiežius priminė krikščionių misionierių liudijimą ir apgailėstavo dėl kūrinijos naikinimo. Jis sakė jau-

nuoliams, kad kiekvieno žmogaus gyvenimas nėra atsitiktinumai, bet Dievo valia. Benediktas XVI ragino nepasiduoti vartotojiško pasaulėvaizdžio apgaulei. Popiežius sakė, jog pasaulis yra nuvargintas godumo, išnaudojimo, susiskaldymo, melagingų stabų ir netikrų pažadų. Pasak Benedikto XVI, visa tai verčia ilgtis tokio gyvenimo, kur nugalė meilė, vienybė ir bendrumas.

Antroji diena

Liepos 18-ąją antroji popiežiaus vizito diena prasidėjo privačiomis Mišiomis Katedros namų koplyčioje. Tą dieną susitiktą su Naujosios Šiaurės Vėlo valstijos valdžios atstovais ir Sidnėjaus meru, vyko ekumeninis ir tarpreliginis susitikimas Dievo Motinos katedroje, Kryžiaus kelias Sidnėjaus gatvėmis, pietūs su dvylika PJD jaunųjų dalyvių ir susitiktą su socialinės reabilitacijos programoje dalyvaujančiais jaunuoliais.

Katedros kriptoje vykusiame ekumeniniame susitikime dalyvavo apie 40 krikščioniškųjų konfesijų atstovų. Sveikindamas Benediktą XVI Sidnėjaus metropolitas kardinolas George'as Pellas pabrėžė, jog susitikimas vyksta popiežiaus pageidavimu. Kardinolas pripažino, kad Australijos istorijoje trūko gerų santykių tarp krikščionių, ir tai iliustravo savo šeimos ir savo kartos patirtimi. Beje, susitikime taip pat dalyvavo maronitų patriarchas kardinolas Nasrallah Sfeiras. Savo kalboje Benediktas XVI sakė, jog Australija dėl imigrantų etniniu ir religiniu atžvilgiu yra margas kraštas, kur pabrėžiama religijos laisvės svarba. Popiežius priminė 2004 m. Australijos Bažnyčių tarybos sudarytą „Sandorą“, kurioje remiamasi visiems krikščionims bendru krikštu, o siekiama tikslo bendrai švęsti Eucharistiją. Popiežius pripažino, jog būtina toliau kalbėtis apie Eucharistijos vietą, kad būtų galima tęsti ekumeninį judėjimą, dabar esantį „kritiniame taške“.

Popiežius sakė: kuo labiau stengsimės suvokti Dievo slėpinį, tuo labiau mūsų gailėstingumo darbai visiems bylos apie Dievo gerumą ir meilę. Pasak Šventojo Tėvo, ekumeninio judėjimo pažanga remiasi ne tik diskusija idėjų plotmėje, bet taip pat pasidalijimu praturtinančiomis dvasinėmis dovanomis.

Po to Benediktas XVI susitiko su kitų religijų išpažinėjais. Prie katedros esančiuose kapitulos namuose susibūrė apie 40 religinių grupių atstovų. Sveikinimo žodyje Sidnėjaus kardinolas George'as Pellas priminė Jono Pauliaus II encikliką *Fides et ratio*, kurioje, anot kardinolo, didelis dabartinio popiežiaus teologinių tyrinėjimų indėlis. Pasak jo, tikėjimas ir protas ne tik veda į tiesą; bet protui reikia tikėjimo, kad galėtų visapusiškai išreikšti žmogaus patirtį. Popiežių sveikino taip pat judaizmo ir islamo atstovai. Benediktas XVI savo kalboje sakė, kad pasaulyje, kuriam gresia įvairios smurto formos, vieningas religijų balsas kviečia tautas ir bendruomenes taikiai spręsti konfliktus gerbiant žmogaus orumą. Jis sakė, kad į Australiją atvyko kaip taikos pasiuntinys. Šventasis Tėvas pabrėžė, jog Bažnyčia, įsitraukdama į tarpreliginį dialogą, yra įsitikinusi, kad tikrasis laisvės šaltinis yra Jėzaus asmuo. Krikščionys tiki, kad jis atveria žmogiškąją potencialą dorybei ir gėriui, išvaduoja nuo blogio ir tamsos.

Benediktas XVI pietavo drauge su 12 jaunuolių – Pasaulio jaunimo dienų dalyvių. Pietums buvo pakviesti jaunuoliai iš tų šalių, iš kurių PJD renginiuose dalyvavo didžiausios grupės, taip pat kaimyninių Australijos šalių: iš JAV, Brazilijos, Nigerijos, Kongo Demokratinės Respublikos, Ispanijos, Prancūzijos, Korėjos, Papua Naujosios Gvinėjos, Rytų Timoro, Naujosios Zelandijos, taip pat pačios Australijos. Tarp jaunuolių įteiktų popiežiui dovanų

buvo aborigenų drabužiai, rožinis, kompaktiniai diskai su klasikinės muzikos ir tradicinių Korėjos giesmių įrašais, konjako butelis.

Kryžiaus kelias

Kryžiaus kelias Sidnėjaus gatvėmis prasidėjo Paskutinės vakarienes inscenizacija. Renginyje buvo trys valandos. Kryžiaus kelio stotys buvo išdėstytos įvairiose Sidnėjaus vietose. Su kryžiumi nuo Dievo Motinos katedros iki Barangaroo krantinės ėjo tik iš anksto pasirengusių aktorių ir dalyvių grupė. Kristaus kančios stotis inscenizavo 80 asmenų, aktorių ir statistų grupė. Visi jaunuoliai galėjo stebėti vyksmą teleekranuose. Maldą Paskutinės vakarienes stotyje pasakė Šventasis Tėvas. Po to jis sekė pamaldas iš katedros kriptos per televiziją. Pamaldoms parinkta Naujuoju Testamentu pagrįsta trylikos Kryžiaus kelio stočių sandara. Ji pirmą kartą buvo patvirtinta Dievo kulto kongregacijos 1975 m. Tokia Kryžiaus kelio pamaldų tvarka taikyta 1983 m. Atpirkimo jubilėjaus proga, taip pat du kartus Jono Pauliaus II pontifikato metais Didįjį penktadienį Romos Koliziejuje. Mąstymų ir maldų tekstus parengė jėzuitas prof. Peteris Steele.

Kryžiaus kelio metu skambėjo įvairi religinė muzika: Mozarto „*Ave Verum Corpus*“, gospels, Taizé giesmės, giedojimo choras iš Ukrainos ir Gelbėjimo armijos grupė. Trys stotys įrengtos Operos teatro teritorijoje. Septintoji stotis – „Simonas Kirenietis padeda nešti Kryžių“ įrengta ant plaukiojančių platformų įlankoje, o Jėzus į tą stotį buvo plukdomas valtimi. Aštuntoji stotis „Jėzus kalba Jeruzalės moterims“ įrengta Barangaroo krantinės pagrindinėje scenoje. Penkios galutinės stotys įrengtos šiaurinėje krantinės dalyje, kur buvo pilna jaunimo. Ypač įtaigiai pavaizduotos nuplakimo ir karūnavimo erškėčiais scenos. Aktorius, atlikęs Jėzaus vaidmenį, tiesiog linko po didžiulio Kryžiaus

našta. Nukryžiuojimo sceną nepamirštamai paženklino auksinis saulėlydis. Kai kurias scenas – stacijas iliustravo aborigenų atliekamas šokis. Vienas iš aborigenų atliko Simono Kireniečio vaidmenį. Kryžiaus kelio metu prie kiekvienos stoties buvo skaitomas Evangelijos fragmentas, trumpos meditacijos ir meldžiamasi įvairiomis intencijomis. Pamaldas užbaigė inscenizuota procesija su mirusiojo Jėzaus kūnu. Pasak Australijos žiniasklaidos, Kryžiaus kelią visame pasaulyje per televiziją stebėjo 500 mln. žmonių, o Sidnėjaus gatvėse pamaldose dalyvavo 270 tūkst. žmonių.

Popiežius išpėjo dėl stabų

Dievo Motinos universitete popiežius susitiko su jaunuoliais, dalyvaujančiais Sidnėjaus arkivyskupijos organizuojamoje reabilitacijos programoje jaunuoliams, patyrusiems priklausomybę nuo narkotikų, alkoholio arba turėjusiems kriminalinę praeitį.

Savo kalboje Benediktas XVI išpėjo jaunuolius negarbinti netikrų turėjimo, savininkiškos meilės ir valdžios dievaičių. Susiedamas savo kalbą su gyvybę teigiančiu programos pavadinimu „*Alive*“ popiežius ragino nusigręžti nuo netikrų dievų ir garbinti tikrąjį Dievą, laikytis jo įsakymų. Šventasis Tėvas priminė palyginimą apie sūnų palaidūną ir gyrė savo klausytojus dėl jų pasirinkto kelio, vadino jaunuolius vilties ambasadoriais kitiems panašioje situacijoje esantiems jaunuoliams. Popiežius baigė savo kalbą raginimu: „Rinkitės gyvenimą.“

Liepos 19 d. Dievo Motinos katedroje popiežius šventė Mišias su Australijos vyskupais, taip pat dalyvavo vakariniame jaunimo maldos budėjime Randwicko hipodrome.

Pedofilijos nuodėmė

Mišiose su Australijos vyskupais dalyvavo taip pat Australijos semi-

narių auklėtiniai, vienuolių naujokės ir naujokai. Savo homilijoje Benediktas XVI pabrėžė, jog gyvename pasaulyje, iš kurio siekiama pašalinti Dievą. Ši galvosena gali užtemdyti Bažnyčios ir jos misijos sampratą. Pasak popiežiaus, istorija įrodo, kad neįmanoma išdildyti Dievo klausimo, o stokojant dėmesio religinio žmogaus gyvenimo matmeniui, galiausiai nukenčia pats žmogus. Popiežius taip pat pripažino, jog „visiems mums daro gėdą“ kai kurių dvasininkų ir vienuolių vykdyti seksualinio piktnaudžiavimo su nepilnamečiais nusikaltimai. Popiežius ragino remti vyskupus, visiems bendrai kovojant su tuo blogiu. Pasak jo, aukomis reikia pasirūpinti, o atsakingi už nusikaltimus turi stoti prieš teisumą, Popiežius ypač drąsino seminaristus ir jaunus vienuolius bei vienuoles gyventi taip, kad Eucharistija būtų kasdienio gyvenimo centras, ragino nepamiršti, jog celibatas dėl Dievo karalystės reiškia gyvenimą visiškai atsidavus meilei, visiškai angažuojantis tarnauti Dievui, broliams ir seserims, ypač labiausiai reikalingiems pagalbos.

Po homilijos Šventasis Tėvas konsekravo naująjį katedros pagrindinį altorių. Pagal tradiciją altoriuje patalpintos šventųjų Tomo Becketo, Oliverio Plunketto, taip pat Japonijos ir Korėjos kankinių relikvijos.

Neogotikinės architektūros Sidnėjaus Nekalčiausiosios Dievo Motinos Krikščionių Pagalbos katedra stovi toje vietoje, kur buvo pastatyta pirmoji Australijos Katalikų koplyčia.

Vykdamas į vakarinį jaunimo maldos budėjimą Benediktas XVI sustojo Mount Saint Joseph namuose kunigams emeritams. Ten jis susitiko su 84 m. Sidnėjaus arkivyskupu emeritu, kardinolu Edwardu Bede Clancy, taip pat dviem vyskupais pagalbininkais ir kitais kunigais emeritais. Apsilankymas prieglaudoje

truko 20 minučių ir buvo įtrauktas į popiežiaus vizito programą tik paskutiniu momentu.

„Dievas mūsų nenuvils“

Liepos 19 d. nuo aušros tūkstančiai Pasaulio jaunimo dienų dalyvių Sidnėjaus gatvėmis vyko į Randwicko hipodromą. Kiekvienas PJD dalyvis gavo piligrimo vadovą, kuriame buvo taip pat liturgijos aprašymas, maldos einant keliu per Sidnėjų į hipodromą. Piligrimai kelyje sustojo prie septynių stočių, simbolizuojančių septynias Šventosios Dvasios dovanas. Iš šiaurinio Sidnėjaus į Randwicko hipodromą numatytas buvo 9 km maršrutas. Piligrimai kelią įveikė per tris valandas. Nuo pusiaudienio Randwicko hipodrome vyko koncertai.

Susitikime su 300 tūkstančių jaunuolių, susibūrusių Randwicko hipodrome, Benediktas XVI ragino juos drąsiai ir be kompromisų liudyti, būti įkvėptiems Šventosios Dvasios. Susitikimo pradžioje popiežius sakė: „Dievas nenuvils mūsų vilties.“ Jis prašė Dievą Tėvą pasiųsti į susirinkusiųjų širdis Šventąją Dvasią ir pripildyti juos savo meilės ugnimi. Nuo paschalo buvo uždegta iš pradžių dvylikos piligrimų žvakės, o vėliau žvakių šviesa nušvito visas hipodromas. Septyni jaunuoliai iš įvairių pasaulio šalių liudijo apie gautas Šventosios Dvasios dovanas. Po kiekvieno liudijimo popiežius kalbėjo apie Dvasios dovanas, o susirinkusieji giedojo Pasaulio jaunimo dienų himną. Savo homilijoje Šventasis Tėvas mintis susiejo su PJD šūkiu. Popiežius sakė, jog visiems reikia pažinti Šventosios Dvasios asmenį ir gaivinantį Dvasios buvimą mūsų gyvenime. Kristaus išpažinėjų gundymai kartojasi per visą Bažnyčios istoriją. Popiežius sakė, kad šiandienos visuomenė kenčia dėl trumparegiškų susiskaldymų, temdančių tiesos ho-

rizontą. Jis taip pat ryžtingai kritikavo reliatyvizmą. Popiežius sakė, jog neįmanoma atskirti Šventosios Dvasios nuo Bažnyčios struktūrose esančio Kristaus. Popiežius įspėjo vengti pagundos laikytis pavieniui šalia Bažnyčios, laikant Bažnyčią tik sustingusia bedvase institucija. Benediktas XVI labai asmeniškai priminė, kad dar būdamas labai jaunas Šventosios Dvasios dėka suvokė kunigystės pašaukimą. Pabaigoje Šventasis Tėvas dar kartą paragino jaunuolius priimti Šventosios Dvasios galybę, kad galėtų perkeisti šeimas, bendruomenes ir tautas. Piligrimai karštai dėkojo už Šventojo Tėvo žodžius. Po to popiežiui buvo pristatyti 24 jaunuoliai iš Australijos ir kitų pasaulio šalių, pasirengę priimti Sutvirtinimo sakramentą. Pabaigoje popiežius pasveikino susirinkusiuosius šešiomis kalbomis, tarp jų ir kinų kalba.

Dvasios galybė atveria naują epochą

Liepos 20 d. šv. Mišios vainikavo Pasaulio jaunimo dienas. Jose dalyvavo apie 400 tūkst. piligrimų. Popiežius ragino kurti naują epochą, kai meilė nebebus godi ir egoistiška, bet tyra, ištikima ir iš tikrųjų laisva. Popiežius pabrėžė, jog šiuolaikiniam pasauliui reikia tokio atsinaujinimo. Visuotinė malda buvo skaitoma šešiomis kalbomis, tarp jų vietnamiečių, arabų ir lenkų. Per Mišias Benediktas XVI suteikė Sutvirtinimo sakramentą 24 jaunuoliams – 12 vaikinų ir 12 merginų. Tarp jų buvo 10 australų iš visų valstijų, atrinktų vietos vyskupų, taip pat 14 jaunuolių iš kitų šalių. Popiežius meldė jiems Šventosios Dvasios dovanų, po to kiekvieno kaktą patepė Didįjį ketvirtadienį pašventintu krizmos aliejumi.

Benediktas XVI paskelbė, kad 2011 m. švęsimos XXIV Pasaulio jaunimo dienos vyks Madride.

Bažnyčios žinios

Eina nuo 1996 sausio 15 dienos
du kartus per mėnesį

STEIGĖJAS

Lietuvos Vyskupų Konferencija
S. Skapo g. 4, 01122 Vilnius

LEIDĖJAS

Lietuvos Katalikų Bažnyčios informacijos centras
Papilio g. 5, 44275 Kaunas

REDAKcinė KOMISIJA

Pirmininkas

arkivyskupas Sigitas Tamkevičius SJ

Nariai:

mons. Gintaras Grušas
kun. Lionginas Virbalas SJ

Vyskupijų atstovai:

Kaišiadorių vyskupija / kun. Algirdas Jurevičius
Kauno arkivyskupija / Darius Chmieliauskas
Panevėžio vyskupija / kun. Rimantas Kaunietis
Šiaulių vyskupija / kun. Evaldas Alūza
Telšių vyskupija / kun. Remigijus Saunorius
Vilkaviškio vyskupija / mons. Arūnas Poniškaitis
Vilniaus arkivyskupija / kun. Saulius Bužauskas

VYR. REDAKTORIUS

Gediminas Žukas

REDAKTORIAI

Kastantas Lukėnas
Violeta Micevičiūtė
Asta Petraitytė

KORESPONDENTAI

Jūratė Kadusauskaitė / Marijampolė
kun. Žydrūnas Vabuolas / Vilnius
kun. Andriejus Sabaliauskas / Telšiai
Laima Zimkienė / Šiauliai
Inesė Ratnikaitė / Šiauliai
kun. Gediminas Tamošiūnas / Kaišiadorys

ADRESAS

Papilio g. 5, 44275 Kaunas

TELEFONAI

Redakcija (37) 323 853
Platinimo tarnyba (37) 322 758
Faksas (37) 323 853
El. paštas lkbic@lcn.lt

SPAUDŽIA

LC „Dakra“
Savanorių pr. 192
44151 Kaunas

TIRAŽAS 800 egz.

ISSN 1392-6098

© 2008, „Bažnyčios žinios“